

DEVİRİMCİ YOL

SAYI 4/15 HAZİRAN 1977

300 KURUŞ

**Mücadelemiz
emekçi halkın
kurtuluşuna
kadar
sürecektir**

HIÇ BİRŞEY BİZİ DEVİRİMCİ

YOLUMUZDAN DÖNDÜREMEZ

Hayatla ölümü,
özgürlük talebiyle
zulüm ve baskıyı,
insanca yaşama özlemiyle
daha çok sömürme hırsını
uzlaştırmak mümkün mü?

DEVİRİMCİ
YOL

(Yazısı 2. Sayfa'da)

30 binden fazla metal işçisi
patronlar çetesi MESS'e
karşı direniyor

ZAFER İŞÇİ SINIFININ OLACAKTIR

HEDEF SADECE KENDİ PATRONUMUZ DEĞİL
İKTİDARDAKİ BİR AVUÇ ZORBADIR.

Sömürücü zorbalara karşı
mücadelemizi yürütürken bütün emekçilerle,
memur, öğretmen ve gençlikle birleşmeliyiz.

Mücadelemiz bütün emekçi halkın
kurtuluşu yolunda bir ileri adım olmalıdır.

SEÇİM SONRASI

Mücadelemiz emekçi halkın kurtuluşuna kadar sürecektir

**Hayatla ölümü, özgürlük talebiyle zulüm
ve baskıyı, insanca yaşama özlemiyle
daha çok sömürme hırsını
uzlaştırmak mümkün mü?**

SEÇİMLERDEN sonra bir çeşit geçiş dönemi yaşıyoruz. Gelişmelerin doğrultusuna ilişkin genel bazı belirtilenler ortaya çıkmasına rağmen somut siyasal çözümler biçiminde bir netlik henüz ortaya çıkmadı.

Seçimlerden önceki ikinci sayımızda, seçimlerin oligarşinin aradığı bir siyasal istikrarı sağlayabilecek şekilde sonuçlanmasının olanaksızlığı vurgulanmıştı. Şimdi parlamentonun bilinen görünümü altında oligarşi çare aramaya devam ediyor. Çeşitli burjuva klikleri ve emperyalist mihraklar seçimler sonrasındaki gelişmeleri kendi çıkarları doğrultusunda etkilemek için her türlü yöntemi kullanmak suretiyle çabalarını sürdürüyorlar. Bu arada netleşen bir olgu MSP'siz bir sağ hükümet kurmanın olanaksızlığı durumu çerçevesinde, egemen çevrelerin "umudunun" geniş ölçüde, kontrol altındaki bir CHP hükümetine yönelmiş olmasıdır. Bu durum özellikle, seçimlerden bir süre önce meydana gelen ve çarpıcı olaylarla (ordudaki tasfiyeler, suikast girişimi ihbarları v.b.) su yüzüne çıkan bir gelişmedir.

Bu gelişme ilginç bir durumu da beraberinde getirdi. Şimdi emperyalist mihraklardan cumhurbaşkanına, işçilerinden büyük tirajlı - İkramiyelil basınımıza kadar tüm iç ve dış "etkili ve yetkili" çevreler "Umudumuz Ecevit!" diyorlar. Tıpkı bu egemen çevrelerin ağır baskı, sömürsü altında inleyen, düzene belirlil bir tepki duyan ve fakat, siyasal gerçekleri yeterli kadar kavrayamamış, CHP'den kurtuluş bekleyen milyonlarca emekçi halkın evlat acağıyla, özgürlük umuduyla, pahalılık, işsizlik ve baskından kurtulma umuduyula söylediği gibi...

Egemen çevrelerin ne istedikleri hiç bir kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktır. Cumhurbaşkanı, Ecevit'e hükümet kurma görevini verirken, bir cümleyle özetleyiverdi:

"Erken seçime gidilmesini zorunlu hale getiren iç ve dış sorunları çözmek."

Bu sorunların ne olduğu ise çok iyi biliniyor. Oligarşinin karşı karşıya bulunduğu ekonomik ve siyasal sorunları çözmek ve içinde bulunulan krizi bir ölçüde de olsa hafifletilemek: Tartışmasız emekçi halkın umduklarının tam tersi.

Bugün egemen sınıflarla emekçi halk yığınlarının çıkarlarını uzlaştırmak mümkün olmadığına göre, Ecevit ne yapabilir?

Hayatla ölümü, özgürlük talebiyle zulüm ve baskıyı, insanca yaşama özlemiyle daha çok sömürme hırsını uzlaştırmak mümkün müdür?

**DEVRİMCİ
YOL**

Seçimler yapıldı. Bilinen parlamento aritmetiği ortaya çıktı. Şimdi sorulan; herkesin kafasını meşgul eden soru; "şimdi ne olacak?" sorusudur. Bu sorunun cevabı, seçimlere nasıl yaklaşılmıştıydık ve seçimlerden ne beklemekteydik sorularına verilmiş olan cevaba sıkı sıkıya bağlıdır.

Bunun için bizler, "şimdi ne olacak" sorusuna cevap vermeden önce, kısaca seçimleri nasıl değerlendirdik, bunun üzerinde durulmalıdır.

Ülkemizde, çok ciddi, çok keskinleşmiş ekonomik, sosyal ve siyasal çatışmalar vardır. Tek tek kişilerin ve partilerin iradelerinden bağımsız olarak bu çatışmalar yükselmekte ve kriz halinde bütün ülkeyi etkilemektedir.

Tabii ki, herkes bu çatışmada taraf olmaktadır. Bizlerde bu çatışmalar bir tarza kavramakta ve içinde yer almaktayız. Bizler, ekonomik, sosyal ve siyasal planda süregelen bu çatışmada halkımızın safında yer alıp, halkın yararına olan elde etmek için mücadele etmekteyiz.

Seçim olayına da böyle bir açıdan yaklaştık; seçimlerin, böyle kapsamlı bir çatışma içindeki anlamını ortaya koyduk.

"Tek Yol Devrim" sloganını kullanan bizler, bu sloganı halkımıza belirli bir gereği göstermeye çalışıyoruz. "Tek Yol Devrim" sloganıyla, halkımızın birliğini olan ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel tüm problemlerinin ancak bir DEVRİM'le çözümlenebileceğini işaret ediyoruz.

5 Haziran seçimlerinden önce, seçimlerle problemlere çözüm bulunamayacağını; halkımız için hayati önemdeki sorunların çözümünün seçimlerle mümkün olmayacağını; esas olanın halkın kendi davasına sahip çıkması olduğunu, halkın kendi çıkarlarını gerçekleştirme üzere örgütlenmesinin ve mücadele etmesinin zorunlu olduğunu; sadece sandığa oy atmakla sorunların çözümleneceği yalanını yayan ve böyle yalanlarla halkı kendi davası için mücadele etmektan alıkoymak için yaratıldığı teslimiyet havasına kapılmamak gerektiğini halkımıza anlatmayı bir devrimci görev olarak bildik ve yerine getirmeye çalıştık. "5 Haziran seçimlerinden sonra, herşey düzelecektir" yalanına karşı çıktık. Halkımıza siyasal gerçekleri anlatmaya çalıştık. Seçim ortamının tozu dumana içinde, halkın bütün dikkatlerini sadece sandığa çevirdiği, sandıkla partilendirildiği bir zamanda seçimler karşısında böyle bir tavır devrimcilik ve halka karşı sorumluluğun bir gereği ve kriteri idi.

Eğer seçimler platformunda seçimlerden sonra halkın kendi çıkarlarına sahip çıkarak örgütlenmesi, mücadele etmesi, ve gerçek bir halk iktidarı kurulana kadar bu mücadeleyi bir an bile gevşetmeden, daha da güçlendirerek sürdürmesi gerektiği, aksi halde hiçbir şeyin değişmeyeceği anlatılmı; mücadelenin bir devrimle sonuçlanmak üzere ve devrimci

bir anlayışla sürdürülmesinin tek yol olduğu söylenmezse; bu kavrayış öne çıkarılıp propagandası yapılmazsa, 5 Haziran seçimlerinden sonra ülkede devam edecek olan ekonomik, sosyal ve siyasal boğuşma karşısında halk şaşkınlığı, hayal kırıklığına uğrayıp, umutsuzluğa düşebilirdi. İşte o zaman bundan sadece ve sadece hakim sınıflar yararlandı. İşte böyle bir anlayışla bizler TEK YOL DEVRİM sloganını öne çıkarıp, halkın gözünden gizlenmek istenen gerçekleri açıklamayı bir görev olarak bildik. Seçimleri politik planda faşizme karşı mücadeleyi güçlendirmek ve yükseltmek noktasından ele alıp, halka, doğru devrimci hedeflerin ve halkımızın kurtuluşunun doğru devrimci yolunun propagandasını yaptık.

Seçimler yapıldı, şimdiki kararlar açıldı. Bilinen sonuçlar ortaya çıktı. Ekonomik, sosyal ve siyasal kriz devam ediyor ve keskinleşerek devam edecek. "Şimdi ne olacak" sorusu hakim sınıflar açısından "krize çare nedir" sorusuna indirgeniyor. Bir CHP Hükümeti geçici de olsa istikrarı sağlama aracı olarak ön görülüyor. Ekonominin had safhaya çıkmış bulunan açmazlarına ve siyasal krize, geçici de olsa bir CHP hükümetiyle çözüm bulunmaya çalışılıyor. Problem, ekonomiyi kurtarma, istikrarı sağlama ve DEVLETİ KURTARMA problemi olarak sunuluyor. Tekelci burjuvazinin temsilcileri basında bunu açık açık ifade ediyorlar ve CHP'nin hükümeti kurmasını istiyorlar.

Emperyalizmle bütünleşmiş yerli tekeli burjuvazinin temsilcilerine göre "istikrar" şüphesiz devalüasyon, sömürünün disiplin edilmesi ve garanti altına alınması, kârların bir kat daha artması anlamına gelmektedir. Tekelci burjuvazinin istediği istikrar, işçi sınıfı ve bütün yoksul halk kesimleri için, ezilme, baskı, sömür, hayat pahalılığı, yoksulluk demektir.

CHP hükümetini hakim sınıflar böylece bir istikrar aracı olarak önmektedirler. CHP kurmayları da böyle bir istikrar sağlamaya gönüllü görünmektedirler.

Oysa CHP seçimlere "Halk İktidarı" sloganlarıyla girdi. Halk kitlelerinin baskı ve sömürüye karşı yükselen muhalefeti, faşizmin saldırıları karşısında artan nefretini, gerçek bir halk iktidarına duydukları özlemleri (halkın iktidar alternatifini siyasal hareketinin bulunmadığı bir ortamda) CHP kendine kanalize etmek üzere bir seçim stratejisi izledi. CHP'nin seçim propagandasının temelini, baskı ve sömürüye karşı sloganlar, faşizme karşı sloganlar ve soyut halk iktidarı vaatleri oluşturuyordu. Örneğin:

- "Öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği sağlanacaktır."
- "Ceza kanunundan 141 ve 142'nci maddeler kaldırılacaktır."
- "Kıyımların ve faşist uygulamaların hesabı sorulacaktır."
- "Örgütlenme ve düşünce özgürlüğü sağlanacaktır."
- "Devlet kurumlarını ıslah etmiş ceteler temizlenecektir."
- "Siyasal cinayetlerin hesabı sorulacaktır." v.b.

vaatler CHP'nin seçim kampanyası sırasında her yerde ve bütün demeçlerde tekrar tekrar ortaya konmuştur. Bu vaatler, doğrultusunda halktan oy istenmiştir. Ve emekçi halk çoğunlukla bu talepler için oy kullanmıştır.

Şimdi bir CHP hükümetinden beklenen nedir? Biz CHP iktidarının "Halk iktidarı" olmayacağını; temsil ettiği sınıflardan ele alındığına CHP'nin halk iktidarı kurmaktan ne kadar uzak olduğunu çok söyledik ve yazdık. CHP'den beklenen halk iktidarı değildir. Halk iktidarından söz edebilmek için en azından:

• Ülkemizin emperyalist ülkelerle olan sömür ve tahakküm ilişkilerinin tümüne son verilmelidir. NATO, CENJO, ORTAK PAZAR, ENERJİA-JANSI gibi emperyalist kurumların kaldırılması.

• İşçilerin üzerindeki sendikalaşmayı, sendika seçimi ve serbestçe sendikal mücadele yürütülmesini önleyen bütün baskıları kaldırılmalı; kadın erkek ayrımı götürülmelidir, eşit işe eşit ücret ödenmelidir. Genel grev hakkı yasallaşmalı, çıkarların çalışma süresi 6 saate düşürülmeli, işsizlik önlenmelidir.

• Toprak ağalarının elindeki tüm topraklara el konularak, topraksız ve az topraklı yoksul köylülere dağıtılmalıdır.

• Halkın temel ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ekonomik tedbir ve yatırımlar gündeme getirilmelidir. Bankalar, sigorta şirketleri, tüm mali kurumlar, dış ticaret, yerli ve yabancı tekeller emekçi halk tarafından tarafsız devletleştirilmelidir.

• Bugünkü devlet yapısı içindeki tüm faşist yasa ve kurumlar, MIT, kontr-görüle ve ana sivil kolu olan faşist ölümler ve toplum polisi teşkilatları dağıtılmalıdır.

• Kürt ulusu üzerindeki gövnen, faşist baskıları kaldırılmalıdır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin serbestisi kayıtsız şartsız tanınmalıdır.

Bu taleplerin gerçekleşmesi zorunludur. Bunlar ancak devrimle gerçekleştirilebilecek olan taleplerdir.

Bu program bir emekçi halk iktidarı tarafından gerçekleştirilebilir. Bu yüzden program ve siyasal iktidar sorunu birbirinden koparılmalıdır.

CHP programı, bu talepleri içermekle daha baştan bir halk iktidarı olmayacağını ilan etmiştir.

CHP yöneticileri, seçimler sırasında TEK YOL DEVRİM sloganına karşı "DEVRİM İÇİN TEK YOL DEMOKRATİK YOL" sloganını ileri sürmüşlerdir. "TEK YOL OY" diye afişler yapıştırmışlardır. Devrimin yolu için bir yandır. Önce devrimden yana olup olmadığına karar vermek lazım. Devrimden yana olmak ise en azından yukarıdaki taleplerden yana olmayı gerektirir. Bu taleplerden yana olmadan, içeriği bu olan bir programa sahip olmadan devrimin yolunu tartışmak bir aldatmacadan başka bir şey değildir.

ZAFER İŞÇİ SINIFININ OLACAKTIR

30 binden fazla maden işçisi patronlar çetesi MESS'e karşı direniyor

GREVLER BİR SAVAŞ OKULUDUR

EKONOMİK mücadelede işçi sınıfı olarak elimizde grev ve direniş silahımız var. Bu silahları iktidar mücadelesinin bir aracı olarak kullanmalıyız. İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin kurtuluşu emekçi halkın iktidarındadır. Ancak emekçi halkın iktidar fabrikaları patronların elinden alacaktır. Ancak emekçi halkın iktidarın topraklarının topraklarını yok-sul köylülere dağıtacaktır. Emekçi halk iktidarının yolu ise devrimden geçer. İktidardaki oligarşi devrim olmaksızın mevzilerini terketmeyecektir. Ekonomik mücadeleyi siyasi mücadeleye bağlamalıyız. Patron fabrikalara sahip olduğu sürece toplu sözleşmelerle alınacak bir kaç kuruş zamlı defterlerimizle derman bulunabileceğini sanmamalıyız.

Grevler ve direnişler, geniş kitlelerin siyasi mücadelesi için, iktidar mücadelesi için eğitildiği birer okul olmalıdır. Grevler savaşın kendisi değildir. Asıl savaş, iktidar için verilen savaştır. Grevler bu asıl savaş için birer eğitim haline sokulmalıdır.

Her fabrikada sosyalist işçi arkadaşlar vardır. Grevler ve direnişler, bu arkadaşların mücadelesinde pişirmelerini, kadrolaşmalarını sağlayacaktır. Grev ve direnişlerin birer savaş okulu haline dönüştürülmesi bu arkadaşların sirtindadır.

Fabrikalardaki işçi arkadaşlarımızın çoğu henüz bu düzene umut bağlamıştır. Sosyalizmi yeni yeni öğrenmektedir. Toplu sözleşmelerle alınan ve Meclisten çıkan kanunlarla verilen haklardan başka hak alınmayacağını sanmaktadır. Kendi sınıfının, emekçi sınıfının gücünü bilmemektedir. Bu nedenle de sorunlarının çözümünü emekçi halka gömmektedir. Baskı ve sömürün farkındadır, ama çıkış yolunun nerede olduğunu bilmemektedir. Devletin ve ordunun kimin hizmetinde olduğunu henüz öğ-

renmemiştir. İktidar mücadelesini ve emekçi halkın iktidarının ne demek olduğunu henüz kavrayamamıştır.

BU DÜZENDE KURTULUŞ YOK HEDEF EMEKÇİ HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARI OLMALIDIR

Fabrikalardaki sosyalist arkadaşlarımızın ilk görevi işçi kitlelerinin kurtuluşu grevde, görmemelerini sağlamak, geniş işçi kitlelerinin bu düzene olan umudunu kırmaktır. Revizyonist sendika ağaları, başarıyla bitmiş grevleri zafer olarak ilan etmekte, istenilenler elde edilmiş reklamları yapmaktadır. Grevleri bu şekilde ele almak, bu düzene içinde sorunların çözülebileceği umudunu pekiştirir. Patronlar fabrikalara sahip oldukları sürece, iktidarda bir avuç zorba olduğu sürece, bir grev sonucu alınmış üç beş kuruşun fazla bir kıymeti yoktur. Düzenin işleri patronların elindedir. Türk parasının değeri düştüğünde, fiyatlar hızla arttığından alınan zamlardan gerilsin hiç bir şey kalmaz. Geniş işçi kitlelerine iktidar mücadelesinin önemi sürekli olarak vurgulanmalıdır. Grevler, bu iktidar mücadelesi için birer manevra alanı haline getirilmelidir.

Kitlelerin eğitimi eylem içinde olur. Geniş kitlelere yaşayarak ve yaşadıkları olayları değerlendirecek öğrenilir. Toplu sözleşme görüşmeleri sırasında işçilerin pek çok haklı talebi patronlarca köstah bir şekilde reddedilecektir. Düğün ama açık ortaya çıkmıştır. Ücretlerinin artmamasına karşın, Yüzündeki "baba patron" maskesini atmıştır. Böyle bir durumda eylem sülûye hiç karışmayan işçiler bile patrona hiç duyarlar, işçilerin birliğini önemi anırlar. Patrona espiyonluk yapan, işçinin birliğini bozan işçiler dövülür, hastane-

lik edilir. Bu tür eylemler işçilerin birleşmesi gereğinin anlaşılmasını ilk basamağıdır. Öncü işçilerin kadrolar haline dönüşmesi bu tür mücadelelerden geçecek olur.

Grevler, gerçek üreticinin kim olduğunu bir kez daha kanıtlar. Patronların nasıl birer parazit olduğunu bir kez daha gösterir. Grev oldu mu fabrikadan mal çıkmaz. Makinalar fabrikada durur, patron fabrikaya gelir. Ama mal çıkmaz. Patronun üretimedir hiç bir kükürünün olmadığını herkes görür. Sosyalist işçilerin görevi, hiç bir katkısı olmayanların üretimlerine el koymayacakları bir düzenin nasıl kurulacağını işçi kitlelerine öğretmek olmalıdır.

HEDEF SADECE KENDİ PATRONUMUZ DEĞİL İKTİDARDAKİ BİR AVUÇ ZORBA

Sarı sendikalar da grev yaparlar. Ama bu grevlerde hedef sadece o işyerinin patronudur. Mücadele sadece bu insana karşı verilir.

Grev çıkan işçi karşısında polis ve jandarmayı bulur. Kanunlar zaten küçük bir sömürdün azınlığı kanunlardır. Bir çok patron grevdeki işyerinin patronuna yardım eder. Patronların örgütleri (örneğin MESS) patrona grev yardımı yapar.

Patronların tek tek insanları olmadıkları, bir sınıf meydana getirdikleri grev ve direnişlerde açıkça ortaya çıkar. Sosyalist işçi arkadaşlarımızın görevi bu durumu işçi kitlelerine göstermek ve buna karşı nasıl mücadele edileceğini öğretmektir.

Grevler, devletin, ordunun ve kanunların gerçek yüzünü ortaya çıkarır. Hakim sınıfına soraşız, devlet tarafsızdır. Onun her keskin ordusudur. Kanunlar bütün milletlin çıkarlarını gözetti. İşçi arkadaşlarımızın bir çoğu bunlara inanır. Askerliğini yapmış işçilerin büyük bir kısmı ordunun hakim sınıfının emrinde olduğunu kabul etmek istemez. Grevler ve direnişler gerçekleri bir kez daha ortaya çıkarır. Devlet tarafsız değildir. Ordu hakim sınıfının, oligarşinin emindedir. 15-16 Haziran olayları, sıkıyönetimler, işkencehaneler, DGM direnişli, Profilo olayları bunları hep kanıtlamıştır. Kanunlar tarafsız değildir. İktidardaki sömürdün azınlığı kanunlardır. Her adım atılmadık karşımıza bu kanunlar çıkar. Elimizi kolumuzu bağlar. Devrimci işçi arkadaşlarımızın görevi, bu gerçekleri geniş kitlelere öğretmektir. Patronların malını koruyan polisi ve jandarmayı bilimsiz işçi arkadaşlara göstermektir. 15-16 Haziran günlerinde, Profilo'da ordunun yaptıklarını anlatmaktır.

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER, YA HIÇ BİRİMİZ

Bilimsiz işçiler, grev ve direnişlerde tek başına bu düzende paçasını kurtarmayacağını, sınıf mücadelesini görmek zorunda kalacakları anlar. Önce kendi işyerindeki arkadaşlarıyla birlik kurmaya çalışır. Ama bu yeterli değildir. Patronlar örgütledir. Emperyalistler bütünleşmişlerdir. Büyük toprak ağaları, toptancı lüccarların desteğini almaktadırlar. Bir tek işyerinin işçileri oligarşinin ordusunu, polisini, jandarmasını yenemez.

İşçi sınıfının birliğini sağlamak gerekmektedir. İşçi sınıfı en geniş kitleler halinde oligarşiye ve emperyalizme kar-

BU gün otuz binden fazla metal işçisi patronlar çetesi karşı yığılca direniyor. Şiş göbekli patronlar çetesinin oluşturduğu MESS, işçilerin haklı taleplerini tanımamak için dayatıyor. Onları uğraşı işçileri daha fazla sömürbilmek, milyonlara milyonlar katabilmek. İşçiler ise sömürden tam olarak kurtulamayacak olsalar da, bu günkü sömürü düzeni içinde bir parça daha fazla hak elde etmek, biraz olsun daha iyi yaşama imkanlarına kavuşabilmek için uğraşıyorlar.

Şüphesiz mücadele burada bitmeyecektir. Çünkü işçi sınıfı ancak ve ancak, herkesin emeğinin karşılığını alabileceği ve insanca yaşama ortamının yaratıldığı, üretim araçlarının mülkiyetinin toplumsallaştırıldığı bir düzenin kurulmasıyla sömürü ve baskıda kurtulmuş olabilecektir. Sömürü ve baskıdan kurtulmanın yolu Devrimden geçer ve bu yüzdendir mücadelemin nihai zafer kadar sürecektir.

şii mücadeleye sokmak zorunludur.

Grevci işçiler, günlerini bu birliği sağlamak için çalışarak geçirmelidir. Her grev işçi bir militan olmalıdır. Kahveleri, toplantı yerlerini gözlemli, geceleri tanıdığı diğer işçilerin evlerine ziyaret etmelidir. Onları da oligarşiye karşı mücadeleye çekmeye çalışmalıdır. Grev deneyimlerini aktarmalıdır.

ZAFER ANCAK BÜTÜN EMEKÇİLERİN BİRLİĞİYLE SAĞLANABİLİR.

İşçi sınıfının birliğini sağlamak yeterli değildir. Düşmanımız oligarşidir. Oligarşi, emperyalistlerin yerli telceli kapitalistlerin ve en büyük telceli -töccar ve toprak ağalarının ittifakıdır. Bu ittifak devrilecektir. İşçi sınıfı bunu tek başına başaramaz. Yoksul köylüleri, köylülerdeki küçük üreticileri, küçük esnafı, memuru yanına almadan iktidar mücadelesini başarıya sonuçlandıramaz. Öğretmenleri, öğrencileri, teknik elemanlarla işbirliği yapmadan oligarşiye karşı başarıyla mücadele edemez.

Türkiye'de sınıf mücadelesi geliştikçe bu daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Grevler artık tek tek işyerlerinde işçilerle sadece o işyerinin patronu değil, bütün patronlar ve bütün sömürdüler saldırılmaktadır. Bilimsiz işçiler bu toplu saldırı karşısında zorunlu olarak müttefikler aramaya öngörmektedir. 1969 yılında Türk Demir Döküm İşgalında çevre geçeköndü halkının fabrika işçilerine yardımını, Yeraltı Maden İş Sendikasının 1976 yılında Yeni Çeltik Kömür İşletmelerindeki grevinde köylülerin ve tüm demokratik güçlerin desteği bu ittifakin başarılı örneklerindenidir.

Grevler ve direnişler, geniş kitlelere kimin dost, kimin düşman olduğunu bir kez daha gösterir. Grev ve direnişleri kimler destekliyor, kimler yandaş oluyordur? Kimler grevleri ve direnişleri kırmaya çalışıyor? Geniş kitleler düşmanların kimler olduğunu kılpadardan değil, eylemlerden öğreniyor.

Grevler ve direnişler, doğru devrimci siyasetin işçi kitleleri arasında hızla yayıldığı yerlerdir. Revizyonistler mücadeleyi oligarşinin kanunlarının çizdiği sınırlar içine hapsedmeye çalışırlar. Emperyalistlerin dövülmüşleri, patron köpeklerine karşı terör uygulanmasını önlemeye kalkarlar. Grevlerin çatışmasız geçmesini isterler. Polisi ve jandarmaların saldırıları karşısında çıkmazlar. Devrimci işçi arkadaşlar, sendika ağalarının bu tavırlarını bütün işçilere teşhir etmelidir.

BİREYCİLİĞE PAYDOS.

Kapitalizm herkesi bireyci olarak yetiştirir. Sosyalist mücadele içinde pişmeyecek önce kendi çıkarlarını düşünürler. Halbuki sosyalizmi kuma mücadelesi ortak yürütülen bir savaştır. Bu savaştan bireyciliğe yer yoktur. Grevci işçi kitleleri ve özellikle öncü işçiler grev süresinde bireycilik eğilimini yılmaya çalışmalıdır. Nöbetle

gelmeyen, başkasının hakkına el uzatan, verilen görevleri kaytaranlar kıyasıyla eleştirilmelidir. Savaş ancak disiplin içinde yürütülebilir başarıyla ulaşılabılır. Savaş okullunda bireycilik ve disiplinsizlik en ağır bir şekilde cezalandırılmaktadır.

İKTİDAR MÜCADELESİ ANCAK DEVRİMCI TEORİYİ ÖĞRENEREK VERİLEBİLİR

Grev yerlerinde seminerler, eğitim çalışmalarını düzenlenmelidir. Devrimci işçi arkadaşlar, sürekli eğitim grupları oluşturmalıdırlar. Normal zamanlarda günlük çalışmalarından sonra kitap ve gazete okuma vakti çok sınırlıdır. Grevlerdeki hareketlilik ve zaman bolluğu eğitim için kullanılabılır. Devrimci teori olmaksızın devrimci eylem olmaz. İşçi sınıfı ancak devrimci teoriyi öğrenecek sınıf savağını yürütebilir. Bu eğitim gruplarında gazete, dergi ve kitaplar okunmasını yürütülmelidir. Bu eğitim gruplarında gazete, dergi ve kitaplar okunmalı; devrimci fikirler hiç bir kayıta sınırlanılmırlar halinde birlik-eleştiri-birlik anlayışı içinde serbestçe tartışılmaktadır.

GÜVENLİĞİMİZİ KENDİMİZ SAĞLAMALIYIZ FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ KOMİTELERİ OLUŞTURMALIYIZ

Grev ve direnişler iktidar mücadelesinin birer okulu olacaks, dahası, her işyeri faşizme karşı direniş birer kalesi olacaks, bu, ancak ve ancak her işyerinde oluşturulacak direniş komiteleri ile sağlanabilir. Sadece grev ve direnişlerde, karşı devrimci saldırılarına göğüsleyip pöskörtmekle kalmamalı, faşizme karşı mücadelesinin örgütlenmesinde sürekli birer unsur olmalıdır. Bunun içinde, bu komiteler, her türlü mücadele araç ve biçimlerini yığama geçirecek biçimde eğitilmeli ve teçhizatlandırılmalarıdır.

Devrimci sendikaların grevlerini sıranı sendikaların grevlerinden ayıran özellikler bunlardır. İşçiler için grevler birer savaş okuludur. Savaşın kendisi değildir. Geniş işçi kitlelerinin ve onun da ötesinde tüm emekçilerin savaşın zorunlu olduğunu öğrendikleri ve savaşa hazırlanacakları yerlerdir.

Grevler ve direnişler, devrimci düşüncelerin geniş kitleler içinde kök salabileceği sürülmüş ve gübrelenmiş topraklardır. İşçi sınıfının nihai kurtuluşuna günde vermiş devrimci işçiler, grev ve direnişlerde militan bir mücadele vere vere çökilebilir ve kadrolaşır. İşçi kitlelerinin gerçek önderleri durumuna gelirler. Kitleler, iktidar mücadelesinin zorunluluğuna, devrimin zorunluluğuna bu grev ve direniş deneyimlerinden geçecek olma olur. Grevlerin birer savaş okulu olmasının anlamı budur.

DEVRİMCI İŞÇİLER!
-Grevleri gerçek birer savaş okulu haline getirmek için.
-Devrimci fikirleri en geniş işçi kitlelerine mal etmek için.
-Sendikalarda devrimci önderlikleri oluşturmak için.
MÜCADELENİN ÖN SAFLARININ!

"Grup sözleşmesi" MESS'in çıkarımadır

MADEN İŞ - MESS çatışması gerçekte telceli burjuvazinin saldırıdır. Telceli burjuvazi gücünün önemi bir kısmını MESS'e yoğunlaştırarak işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini dizginlemek ve içsileştirmek istemektedir.

Telceli burjuvazi bugünkü toplu sözleşmesi düzeninden husursuzdur. Her işyeri için ayrı ayrı yapılan toplu sözleşmeler sürekli bir hareketliliğe yol açmaktadır. Telceli burjuvazi cephesinin zayıf bir noktasında insanları bir hak, daha sonraki sözleşmelerde diğer işyerlerine de yayılmaktadır. Bazı işverenler, kısa dönemli çıkarları için genel olarak telceli burjuvazinin çıkarlarını kenara itmekte ve sendikaların baskıları karşısında geri çekilmektedir.

Ota yandan sendikalar çok karlı işyerlerinde daha iyi haklar elde etmektedirler. Grup sözleşmelerinin gerçekleştirilmesi halinde, telceli işletmelerde daha düşük şartlarda sözleşme imzalanacaktır.

Telceli burjuvazinin "grup sözleşmeleri" ve "işçiler sözleşmesi" tekli bu sorunlara bir çözüm olacağı düşünülmektedir. 2 yılda bir yapılacak ve on binlerce işçiyi kapsayacak sözleşmeler tepeden yürütülecek, her bir sözleşmenin bir başka işyeri için bir basamak teşkil etmesi öngörülmektedir. İşçilerin iki yıl "huzur, istikrar ve çalışma barışı" sağlanacaktır.

Bugün Maden İş üst yönetimi MESS'in önderliği grup sözleşmelerini fiilen kabul etmiştir. Bütün gizli görüşmeler bu şekilde yapılmıştır. İşçi sınıfının bugünkü örgütlenme düzeyi ve kadro durumu, ekonomik-demokratik mücadelede, tek tek işyerlerinde ayrı ayrı sözleşmeye gerektirmektedir. Maden İş üst yönetiminin sınıf savaşı yerine oligarşiye uzlaşma çabaları, oligarşinin hesaplarını doğru çıkartmıştır. Ama bu hesapları işçi sınıfı kararlı mücadelesiyle bozacaktır.

-İşçilerden habersiz, temsilcilerin katılmadığı gizli görüşmelerle son verilmektedir.
-Sümbüye kadar yapılan bütün gizli görüşmeler işçilere açıklanmamıştır.

-Toplu sözleşme görüşmelerinde ve sendikamızın tüm çalışmalarında tabanın sesi ve karar sahibi olmasını ilkesiyle sendika içi demokrasisi uygulanmamıştır.

GRUP SÖZLEŞMELERİNE HAYIR!...

ERTUĞRUL ARKADAŞ, DEVRİMCİ YOL SİYASETİNİN KARARLI BİR SAVUNUCUSU, DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN YİĞİT BİR MILİTANI İDİ

İşte, Ertuğrul'da gidiyor, emekçi-yoksul halkın kalbine gömülmek üzere, yüreği, cobinlerce devrimcinin yüreğinde gün gün diye vura vura...

ODTÜ-ÖTK YÖNETİM KURULU ÜYESİ ERTUĞRUL KARAKAYA'YI JANDARMA KURŞUNLAYARAK VE SÜNGÜLEYEREK ÖLDÜRDÜ.

8 Haziran Çarşamba günü, devrimci kardeşimiz Ertuğrul KARAKAYA, Jandarma tarafından kurşunlanarak ve süngülenerek öldürüldü. ODTÜ Öğrenci Temsilciliği Konseyi Yönetim Kurulu üyesi olan kardeşimiz, GÖREY BAŞINDA katledildi. Ertuğrul, Danıştay kararı ile okula girme hakkını kazanan bazı öğrencilerin yurtlara gitmelerini sağlamak için Nizamîye kapısına geldiğinde jandarmanın tehdidi ile karşılaşmıştı. Burada, Vali'nin açıklamasına iddia edilmenin tam tersi, kesinlikle herhangi bir çatışma olmadı. Bir jandarma eri, arkadaşımızı kovalamaya başlamış ve hemen arkasından elindeki G-3 tüfeği ile ateş etmiştir. Jandarma eri, bannulla de yetilmeyerek sırtından vurulan arkadaşımızı hunharca süngülemiştir.

Bu olay bir rastlantı değildir. Jandarma'nın devrimci öğrencileri yaralaması ODTÜ'de daha önceleri de meydana gelmiştir. Hatırlanacağı gibi, 1975 yılında ODTÜ'deki boykot sırasında, bir Jandarma askerini devrimci bir öğrenciyi askeri araçla kovalayarak kurşunlamış ve ağır yaralamıştı. Jandarmamız pek çok öğrencinin peşinden ateş açtığı da basında yer almıştır. ODTÜ'ye sözde güvenlik amacıyla yerleştirilen Jandarma, en son bu olayda da aml amacını ortaya koymuştur.

Ertuğrul KARAKAYA sıradan bir öğrenci değildi. ODTÜ Öğrenci İdaresilerinden, ODTÜ Öğrenci Temsilciliği Konseyi Yönetim Kurulu üyesi ve basın sözcüsü idi. DEVRİMCİ-GENÇLİK'e bağlı AYÖD üyesi aktif bir fedakar bir militan devrimci idi. Onun sahip olduğu bu özellikler, kahbeci ve hunharca katledilmesinin başlıca nedeni olmuştur. Kurşunla sırtından ağır yaralandıktan sonra, insanlık dışı vahşete bir anlayış ve intikam hırsinin sonucu olarak süngülenmesi- bunun kanıtıdır. Bu vahşet bannulla da bitmemiş, olay yerine gelen ambulansa, özellikle bekletilerek arkadaşımızın hayatına dönme umudu sızra indirilmiştir.

Ertuğrul arkadaş, Devrimci Yol siyasetinin kararlı bir savunucusu, Devrimci Gençlik Hareketinin yığıt bir militanı idi. Onun hunharca katledilmesi, gerek devrimciler arasında gerek demokrat kamuoyunda derin bir nefretle karşılandı. Oligarşinin sözcüleri ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Olayı örtbas etmek, suçun ilken güçlü çikmek istediler. Bunun için

da, askeri birlikler arasından Etimesgut yoluyla cenazeyi şehir dışına çıkardılar. Bu sırada, oligarşinin kolluk kuvvetleri, altı arabalık koruyucuları ve modern silahlarıyla yoğun bir korku içinde bulduklarını gösteriyorlardı.

SALİHLİ HALKI DEVRİM SEHİDİ EVLADINI BAGRINA BASTI

9 Haziran sabahı, Salihli halkı, Halk Kültür Derneği önünde toplanmaya başlamıştı. Aynı zamanda, çevre bölgelerden gelen halk da toplanmaya başlamıştı. Ankara'dan gelenler ve cenaze konvoyu Salihli'ye ancak gece ulaşabiliyordu. Salihli polisi de sıkı teribat almıştı. Fakat devrimciler, cenazeyi polis denetiminden kurtarıp eve götürdüler. Ertuğrul'un evi önünde meşaleler yakılarak üyüz civarında devrimci sabaşa kadar nöbet tuttu. Bu sırada, gece yarısı civarlarından de takviyeli olarak gelen polis, burada bulunanları dağıtmak istedi. Fakat devrimcilerin kararlı tavı karşısında birşey yapamadı.

Ertesi sabah, Uşak, İzmir, Akhisar, Alaşehir ve Salihli'nin köylerinden emekçi halk ve devrimci gençlerin katıldığı büyük bir kalabalık toplandı. Analar, bacalar ve yaşlılar cenaze törenine alın alın gelmeye başladılar. Salihli ilçesinden Durasılı, Dombaylı, Karataş, Kabazlı ve Yilmazköy'den de gelen kalabalıkla, saat 12'de düzenli bir kortej halinde cenaze evden alınarak yürüyüşe geçildi. Evden çıkış sırasında Ertuğrul'un ODTÜ'den bir devrimci arkadaşı, O'nun kararlı mücadelesini anlattı. Daha sonra, Ertuğrullar Ölmez, Katil Oligarşi, Tek Yol Devrim, Kurtuluşu Kadar Savaş v.b. sloganların haykırılması ve büyük bir kitle gösterisinin yapılmasıyla Salihli'de görülen bir gün yaşandı. Yol boyunca dizilen anılar, yaşlılar çok yaşlarını dökerek kortejle katıldılar. Kortejde Ertuğrul arkadaşın babası en önde yer aldı. Devrimci İseli kardeşi ise, elinde "Ertuğrullar Ölmez" yazılı pankart ile devrimci sloganları haykırdı. Arkadaşımızın anası babası ve kardeşi, her fırsatta oligarşinin kolluk kuvvetlerine karşı duydukları huşucları belirttiler. Cenaze törenini engelleyen girişimlerine karşı çıktılar. Böylece, Ertuğrul'un devrimci mücadelesine yararlı bir cenaze töreni yapılmış oldu. Törene katılan kalabalık, mezarlıktan düzenli bir şekilde ve marşlar söyleyerek dağıldı.

ERTUĞRUL KARAKAYA
ve
ALİ CANPOLAT
Anılarını Yaşamak
ve ailelerine yardım için
açılan bağış
kampanyasına katıl.
Türkiye İş Bankası
Cebeci Şubesi Hesap No: 52984

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK

Anıları Mücadelemize Önder Olsun

İSMAIL BOYUNDURUK: (16 Haziran '77) Beypazarı'nda faşistler tarafından öldürüldü.

HİKMET YOĞURTÇU: (6 Haziran '77) Seçim günü faşistlerin hileli oy kullanmalarına karşı çıktığı için öldürüldü.

İBRAHİM TÜMER (19 Haziran '77) Ankara, Lise-Der Yönetim Kurulu üyesi olan arkadaşımız dön gece faşistler tarafından pusuya düşürülerek alçakça katledildi.

MÜJDAT YILMAZ: (24 Mayıs '77) Erzurum'da ağabeyisinin yerini söyletmek istenirken işkencede öldürüldü. 8 yaşında.

KEMAL KARA: Fatsa Halkevi Başkanı faşistler tarafından pusuya düşürülerek bıçaklanarak öldürüldü.

TALAT SOYALTIN: (9 Haziran '77) Bursa'da faşistler tarafından vuruldu.

HAYDAR TÜRKMEN: (18 Haziran '77) 15-16 Haziran afişleri asarken polis tarafından vuruldu.

AYÖD
SORUMLUSU
ALİ CANPOLAT'I
FAŞİSTLER
PUSUDA
VURDULAR.....

DEVRİMCİ-GENÇLİK militanı Ali Canpolat, 9 Haziran günü, Ankara'ya Dışkapı semtinde faşist katiller tarafından kahbeci vuruldu. Dışkapı'daki bir banka şubesinden kredi parasını almaya gelen devrimci kardeşimiz, faşistler bir taksiden yayılım ateşi açtılar. Ziraat Fakültesinde faşistlere karşı verilen mücadelede en ön safta döğün Canpolat'ı faşistler baş hedef seçmişlerdir. Kahbeci kurdukları pusuya kardeşimizi öldürmeyi başardılar.

Ali Canpolat, 1957 yılında Tunceli Pülümür'de doğdu. Kurt, halkını fedakar bir evladıydı. Babası, Almanya'da gurbette çalışan binlerce proletlerden birisidir. Ali, faşistler tarafından vurulduğunda Ziraat Fakültesi 3. sınıf öğrencisiydi. Halkının bilinçlenmesi uğruna mücadele veren Canpolat, fakülteye girdikten sonra da faşist işgalin kırılması yolunda en aktif bir şekilde görev aldı.

Gerek okul içinde gerek hayatın diğer alanlarında verilen anti faşist mücadelede O her zaman kararlı bir şekilde en ön saflardaydı. Faşistlere karşı ilk darbeyi indiren her zaman Canpolat olurdu. Ziraat Fakültesine toplu bir şekilde giden arkadaşlarına büyük güven verirdi. Faşistlerin de çok yakından tanıdığı ve böylece onların baş hedefi olmuş bir militandı. Canpolat, başanlı bir şekilde ve fedakarca içinde yer aldığı Devrimci Gençlik Hareketinin Ziraat Fakültesindeki AYÖD birim sorumlusu idi.

Ali Canpolat, ideolojik konularda kendisini her geçen gün yetkinleştiren ve kendini aşan bir arkadaşımızdır. Sol içindeki oportünist ve revizyonist çizgilere karşı verilen ideolojik mücadelede de Devrimci Yol siyasetinin kararlı savunucusu oldu. Ziraat Fakültesinde devrimci ideolojinin etkinlik kazanmasında çaba gösterdi.

Ziraat'lı devrimcilerin okula devam edemedikleri dönemde, Dışkapı, Yenidoğan halkının örgütlenmesinde, bilinçlenmesinde çalıştı.

Onun, faşistlerin üzerine yürüyen kararlı cesur adımları devrimci mücadelemize ışık tutacaktır. Kanı yerde kalmayacaktır.

Faşist katillerden en geç hesap sorulacaktır. Katillerin, Ziraat Fakültesi yanındaki Yıldırım Beyazıt yurduna sığındıkları bilinmektedir. Katillerin listesi polis ve savcının elinde bulunmasına rağmen, bu hunhar cinayet, "faali meçhul" olarak gösterilmek istenmektedir. Emniyetteki sorgular sırasında, olayın tanklarını katillerin resimleri yerine devrimcilerin ve polislerin resimleri gösterilerken olay ört bas edilerek istenmiştir. Geçtiğimiz aylarda, Ziraat Fakültesinde faşistler tarafından katledilen devrimci Aynur Sertbudak'ı vuranlar bu katillerin illikileri olduğu bildirilmektedir.

Ali Canpolat'ın cenazesi Karşıyaka mezarlığından alındıktan sonra, devrimciler tarafından otobüse, memleketi olan Tunceli'nin Kırızlı köprü köyüne götürüldü. Memar başında bir toplantı düzenlendi. H.K. v.s. yanlısı revizyonistler törende de çirkin yüzlerini gösterdiler. Devrimciler, onların sahtekarıklarına müdahale ederek törenin arkadaşımızın mücadelesine layık şekilde sürmesini sağladılar. Mezar başında devrim adamı içtildikten sonra halk ve devrimciler O'nun mücadelesini yaşatma kararlığı içinde dağıldılar.

KAPİTALİST OL Leninist Devrim

GEÇEN sayımızda modern revizyonizmin dünya değerlendirmelerini ele almış, bu değerlendirmeleri onların "ileri demokrasi, toplumsal ilerleme v.b. diye formüle edilen devrim anlayışlarının bütününe inceleme çalışmıştık.

Kısaca özetlemek gerekirse günümüzdeki Sovyet ideologları (1957'lerden sonra) dünya çapında meydana gelen değişimlerin devrimci görevlerimizdeki değişimlere yol açtığını ileri sürüyorlar. Nükleer silahların tahrir gücü bir dünya savaşını önleme görevini birinci mesele haline getirmiştir. Farklı toplumsal sistemler arasındaki yumuşamanın sağlanması ve geliştirilmesi komünist partilerin merkezi görevi haline gelmiştir. Marksist devrim anlayışı da bu yeni koşullara uyacak biçimde ele alınmalıdır. Günümüzde emperyalizm esas olarak başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin verdikleri ekonomik "savasını" ile geriletilmektedir. Ekonomik yarışmanın başarılı bir şekilde sürdürülmesi için mücadele edilmeli, detante konulup geliştirilmeli, bütün dünyadaki komünistler buna yardımcı olmalıdır. Detante'i koruyup geliştirecek emperyalizmi silah müdahalelerinden caydırıp, barışçıl geçiş koşullarını sağlayacak, emperyalizmi ekonomik yoldan geçirecek ana güç SSCB'dir. Diğer bütün ülkelerin proletaryası ve sömürge yarı-sömürge halklar bu savasını yardımcı olmalıdır. Bu nedenle ilerlemiş kapitalist ülkelerde "ileri demokrasi" sömürge ve yarı sömürge ülkelerde ise kapitalist olmayan yol aşamalarından sosyalizme barışçıl yoldan geçiş önerilmektedir. Modern revizyonizmin temel tezlerinin kaynaklandığı görüşler bunlardır

Bu tezlerde ilk olarak, sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişme tek başına belirleyici olarak ele alınıyor ve bu çelişme de SSCB ile ABD arasındaki çelişmeye indirgeniyor. Çagımız temel çelişmesini oluşturan çelişme tek başına (ve SSCB ile ABD arasındaki çelişme olarak) ele alınırken, dünya çapındaki baş çelişme niteliğindeki emperyalizmle ezilen dünya halkları arasındaki çelişme üçüncü plana itiliyor. Böylece ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve halk kurtuluş savaşlarının rolü ikinci duruma düşürülürken, her şey ABD ile SSCB arasındaki ekonomik yarışmaya bağlanıyor. Gerek "kalkınmakta olan ülkelerdeki ulusal kurtuluş savaşları" gerek "gelişmiş kapitalist ülkelerdeki içi sınıf hareketi" SSCB'nin emperyalizme karşı ekonomik savaşını kolaylaştıracak doğrultuda olmalıdır, deniyor.

Gelişmiş kapitalist ülkeler için getirilen ileri demokrasi tezi, burjuva demokratik devrimini çoktan tamamlamış ve sosyalist devrimin eşiğinde olan ülkeler için toplumun demokratikleştirilmesiyle barışçıl yoldan sosyalizme geçilmesini savunmaktadır. Bunun için ilk önce "işçi sınıfının da katıldığı" ileri demokratik yönetim sağlanacak ve buyoldan sosyalizme geçilecektir. Bu da burjuva parlamentosunda çoğunluk sağlanarak yapılacaktır. Bu esas olan tespitleridir. Ama, parlamento dışı darbe yolları da önlerine serilince bu aracı da kullanılacaktır.

Sovyet ideologlarının geri bırakılması, ülkelerin önderlikleri Kapitalist Olmayan Yol tezinde ise, işçi sınıfının önderliğinde olmayan bir demokratik devrim savunulmaktadır. Modern revizyonistler, sosyalist ülkelerin dünyadaki "belirleyici" önemini vurgulamaktadırlar. (Ulusal kurtuluş savaşları ve emperyalizm arasındaki çelişmeyi) "baş çelişme" olarak görmekteydiler. Sosyalist ülkelerin dünyada "belirleyici" olması sayesinde "bağımsızlık egiliminin ağır bastığı" ve "bloksuz ülkelerin güçlendiği bir dünyada" "kalkınmakta olan ülkelerde" Sovyetler

Birliği'nin yardımıyla "politik bağımsızlığın yanı sıra ekonomik bağımsızlığın da kazanılacağı" ve "işçi sınıfı önderliği olmadan Kapitalist Olmayan Yol aşamasından sosyalizme geçilebileceğini" savunuyorlar.

Bu tezi Lenin'in formüle ettiği şekliyle yani ataerkil ve kabile ilişkilerinin bulunduğu geri ülkeler için değil de, bütün "üçüncü dünya" için gündeme getiriyorlar.

Bunları savunurken,

- 1-Lenin'deki Kapitalist Olmayan Yol tezinin tahrir ediliyor.
- 2-Leninist Kesintisiz Devrim anlayışının inkar ediliyor.
- 3-Leninizmin emperyalizm teorisini tahrir ediliyor.
- 4-Leninizmin bağımsızlık tezinin tahrir ediliyor.
- 5-Geri bırakılmış ülkelerde proletarya hareketini reformizmin çizgisine hapsediyorlar. Sınıf işbirliğini sınıf mücadelesinin yerine geçiriyorlar.
- 6-Leninizmin devlet ve orduya ilişkin temel tezlerini reddediyorlar.

Modern revizyonistler, Kapitalist Olmayan Yol tezinin gündeme getirirken, her şeyden önce demokratik devrim proletaryanın önderliğinin gerekli olmadığı görüşünü savunuyorlar. Bunu yaparken Leninizmi iki önemli noktada tahrir ediyorlar.

I-Leninist Kapitalist Olmayan Yol tezinin çarpıtılması ve "evrenselleştirilmesi"

II-Kapitalist Olmayan Yol tezinin "sosyalizme barışçıl geçiş" safatası ile kaynaştırılması

LENİNİST

KAPİTALİST OLMAYAN YOL TEZİNİN ÇARPITILMASI VE "EVRENSELLEŞTİRİLMESİ"

Lenin bu tezi yalnızca ataerkil ve kabile türü geri üretim ilişkilerinin egemen olduğu ülkeler, yani proletaryanın hiç bulunmadığı ülkeler için, kapitalist üretim biçiminin yaşanmasının gereksiz olduğu şeklinde önerir. Kapitalist olmayan bir yol izlenerek nasıl sosyalizme ulaşabileceğini ve bunun başarıya ulaşması için devrimin proletaryasının ideolojisiyle silahlanması örgütler tarafından yürütülmesini, ileri ülkeler proletaryasının kesin desteğini kazanmış olmasını vurgular. Modern revizyonistler ise bu tezi, bütün "üçüncü dünya" ülkelerine uygulayarak evrenselleştiriyor ve aynı zamanda proletaryanın önderliğini reddediyorlar.

Bu konuda Stalin, 1925 yılında yazdığı bir makede sömürge ve yarı sömürge ülkeleri üç gruba ayırır. Birinci gruba, Fas gibi "hemen hemen kendi proletaryası hiç bulunmayan ve sanayi bakımından hiç gelişmemiş" ülkeleri koyar. Bu ülkelerde "komünist ögelerin görevi, emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmak için bütün önlemleri almaktır" (Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu S.149)

"Sanayi bakımından az biraz gelişmiş ve görece az sayıda proletaryası bulunan Çin ve Mısır türü ülkeler" ile "kapitalist bakımdan az çok gelişmiş ve az çok kalabalık bir proletaryası bulunan Hindistan türü ülkeler" için ise durum farklıdır. Emperyalizme karşı yürütülen mücadele ülke içinde burjuvaziye karşı yürütülen mücadeleyle birlikte proletaryanın hegemonyası altındaki emekçi sınıf ve tabakalara yürütülür.

Görüldüğü gibi Marksistlerin bu konudaki tavrı açıktır. Kapitalist Olmayan Yol tezi, proletaryanın mevcut olmadığı ülkeler için söz konusudur. Yani 1925'teki "Fas türü" ülkeler için geçerlidir. Ve komünist ögelerin görevi emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmaktır. Proletaryanın ideolojik öncülüğü kapitalist olmayan yol sürecinde vaz geçmez bir

unsurdur.

Diğer kategorilerdeki sömürge ve yarı sömürge ülkelerde, yani proletaryanın mevcut olduğu ve şöyle ya da böyle bir kapitalizmin söz konusu olduğu ülkelerde (günümüzde özellikle yeni-sömürgelerde) milli demokratik devrimler ve demokratik halk devrimleri gündemdedir. Bu devrimlerdeki ulusal cephe (ya da anti-faşist cephe) içinde proletaryanın hegemonyası ve örgütsel bağımsızlığı esastır.

Stalin'de bütün açıklığıyla ortaya konan "sömürge devrimler" teorisini, Lenin'in ve Komüntern'in Doğu Halkları için gerekli buldukları önermelerden kaynaklanmıştır.

Lenin, Komintern'e sunduğu tezlerde sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinde komünistlerin etkin olmaları gerektiğini belirtti. Orneğin, Moğolistan Halk Cumhuriyetinde devrimcilerin izleyecekleri doğru bir politikayla ve onların yönlendirmesiyle, Moğolistan'ın çöban toplumunun kapitalist üretim biçiminden geçmeden de sosyalizmi inşa edebileceğini belirtti. Bu geçiş dönemini de Kapitalist Olmayan Yol olarak nitelendirdi (Bkz. Doğu'da Ulusal Kurtuluş Savaşları, s.392-4). Lenin, Moğolistan deneyinde sosyalizme geçiş için devrimcilerin öncü rolünü sürekli olarak vurguladı.

Lenin'in Kapitalist Olmayan Yol konusundaki bu görüşlerine Sovyet ideologları, onu bir çok noktada çarpıtarak dört elle sarılırlar ve genelleştirirler. Halbuki Lenin de pek derinliğine incelemedesine rağmen, bu tezin devrimci muhtevası ortadadır ve bu konu Stalin'de formüle edilmiş, Komintern kararlarında da temel ilkeleri saptanmıştır.

Komintern, 1920 yılında sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki burjuva demokratik devrimlere komünist partilerin etkin bir şekilde katılması ve öncülüğü ele geçirmesini gözönüne alarak, kesintisiz devrimin ilk aşamasına "burjuva demokratik devrim" yerine "milli-devrimci hareket" demenin daha doğru olacağına karar verdi ve yarı sömürge ülkelerde, demokratik devrimde proletaryanın önderliği devrimin kesintisiz bir süreç izlemesini ve sosyalizmin kurulmasını sağladı. Leninist kesintisiz devrim teorisinin mihenk taşı, demokratik devrimde proletaryanın önderliğidir.

Gerek Rusya gibi çılız da olsa kendi iç dinamiği ile gelişmiş bir kapitalist ülkede, gerek Çin, Vietnam, Kore v.b. sömürge ve yarı sömürge ülkelerde, demokratik devrimde proletaryanın önderliği devrimin kesintisiz bir süreç izlemesini ve sosyalizmin kurulmasını sağladı. Leninist kesintisiz devrim teorisinin mihenk taşı, demokratik devrimde proletaryanın önderliğidir.

Modern revizyonistler, Kapitalist Olmayan Yol tezinin "kapitalist aşamaya" girmiş bütün "Üçüncü Dünya" için geçerli bir tez olarak savunuyorlar. Kapitalist aşamaya giren ve ("Üçüncü Dünya" şeklinde tanımladıkları) ülkelerin tümü için kullandıkları deyişleriyle) "bağımsızlığını kazanmış kalkınmakta olan ülkeler" için Kapitalist Olmayan Yol öneriyor. Sovyet ideologlarından Jukov ve İskenderov bu konuda şöyle yazıyorlar:

"Üçüncü Dünya ülkelerinde kapitalizm ne kadar kurulmuş, ne derecede kadar geliştiği sorunabilir. Fakat hiç bir zaman, bu ülkelerin genel bir kapitalist aşamaya girdikleri yadsınmaz. Bu nedenle kalkınma yolunun, özellikle kapitalist olmayan kalkınma yolunun seçimi, belli bir

grup bağımsızlığını kazanmış ülkeyi değil, tüm Üçüncü Dünyayı ilgilendirir" (Çağımızda Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya, s.219)

Yalnızca ataerkil ilişkilerin hüküm sürdüğü, kabile yaşantılarının söz konusu olduğu sömürge ülkeler için Lenin tarafından önerilen Kapitalist Olmayan Yol tezi, böylece, bu ilişkilerin çoktan aşıldığı, şu ya da bu düzeyde bir proletaryanın bulunduğu bütün Üçüncü Dünya ülkelerine ayırım gözetmeksizin öneriliyor. Bununla da yetinmeyen Sovyet ideologları, bu ülkelerde proletaryanın bağımsız siyasetini, sınıf işbirliğine feda ediyorlar. Bu ülkelerde, ulusal burjuvazinin veya küçük burjuvazinin önderliğindeki Kapitalist Olmayan Yol'un SSCB'nin yardımıyla sosyalizme dönüştürüleceğini ileri sürüyorlar:

"Genç devletlerin komünist partileri yeterince güçlü olmadıkları zaman, ulusal kurtuluş hareketinin akışı üzerinde komünist politika sosyalist ülkelerin dolambaçlı yoluyla etki yapıyor." (Zaradov, Leninizm ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş, s.108)

Böylece, revizyonistlerin Kapitalist Olmayan Yol'u ülkeleri toplumsal devrim yolundan bir kez daha saptıyor. Proletaryanın sınıf mücadelesini değil, burjuvaziye sınıf işbirliğini öneriyor ve burjuvaziye yardım ediyor.

KAPİTALİST OLMAYAN YOL TEZİNİN "SOSYALİZME BARİŞÇİL GEÇİŞ" SAFSATASI İLE KAYNAŞTIRILMASI

Modern revizyonistler, Lenin'in 1917 şubat devriminden sonra gündeme gelen Kerenskiy dönemine, küçük burjuva demokrasisi koşullarında "devrimler tarihinde son derece seyrek rastlanan bir olanak... devrimin barışçıl yoldan gelişmesi olanağı" şeklinde ifade ettiği bir görüşünü de evrenselleştirme çabasına giriyorlar. Böylece Leninist şiddetle dayanan devrim teorisini de reddediyorlar. Dahası Lenin'in sosyalizme barışçıl geçiş ve Kapitalist Olmayan Yol konusundaki görüşlerini mekanik bir şekilde zaman ve mekan olgusunu gözetmeksizin kaynaştırıyorlar. Bu çabalarını geçerli kılmak için bir tahrifatla daha başvuruyorlar. Proletarya önderliğinde kazanılan ulusal kurtuluş savaşlarından sonra kurulan demokratik halk diktatörlükleri koşullarında, sosyalizme barışçıl geçiş mümkün olmasını kendi tezleri için "kanıt" olarak getiriyorlar. Böylece revizyonistler bir tacla ilk kuş vurmuş oluyorlar. Sovyet ideologlarından N. Simoniya, bu konuda şöyle yazıyor:

"Lenin, barışçıl yoldan proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğün tam iktidarının kurulması olasılığı ile doğrudan ilişkili olduğuna belirtmiştir. Bu geri bir köylü ülkesinde küçük burjuva devrimci demokratik diktatörlüğü aracılığıyla bir burjuva demokratik devrimin sosyalizme gelişmesine ait, başka bir deyişle, kendiliğinden kapitalist gelişme sürecini durduran bir diktatörlüğe ait ilk pratik tendi." (N.Simoniya, "Lenin ve Doğu'da Devrim" broşürü, ing. Novosti Press)

Modern revizyonistler buradan yola çıkarak küçük burjuva radikallerinin öncülüğündeki ileri hareketlerin ve cuntaların sosyalizme barışçıl yoldan geçiş sağlanabileceğini savunuyorlar.

Halbuki bildiği gibi Lenin, devrimci demokratik diktatörlük koşullarında sosyalizme doğru barışçıl gelişme düşüncesini ortaya koyarken, aynı zamanda devrimde hegemonya sorununu da vurgulamıştı. Çünkü kesintisiz devrim teorisini, proletaryanın önderliği esasına dayanıyordu. İste bu temel görüşü reddeden modern revizyonistler, işçi sınıfı mevcut olsa bile,

OLMAYAN YOL: Teorisinin inkârı

emperyalizmden bağımsız olarak koparmış genç devletlerdeki küçük burjuva radikallerinin yönetimini devrimci diktatörlük ile özdeşleştiriyorlar.

Bu tez, gerçekte emperyalizmin kendi iç tutarsızlıkları ile yıkılabileceği, ekonomik olarak gerilemeye ve pazarlarını kaybederek kendiliğinden çöküşüne biçimindeki bir ekonomizm ve kendiliğindenlik anlayışının sakatlığını da içerir. Nitekim Sovyet ideologları son zamanlarda Rosa Lüxemburg'un toptan çöküş (katakstrof) anlayışını temel alan emperyalizm teorisini Lenin'in emperyalizm teorisini arasında bir farklılık olmadığı görüşlerini de ileri sürülebilmekteler.

Bunun için, emperyalizmin pazarlarının tasfiye edilmesini, yani onun ekonomik bakımından yenilmesini yeterli buluyorlar. Oyle ki, Sovyetler Birliği'nin emperyalist ülkelerle ekonomik rekabette üstün çıkması, emperyalizmin toptan çöküşü için yeterli sayılıyor. Bu üstünlüğün sağlanması ise, emperyalistlerin pazarlarını oluşturan geri bırakılmış ülkelerin Sovyetler Birliği ile ekonomik ilişkileri geliştirmeleri ile mümkün olabilir.

Bu emperyalizm tahlihi işte böylece, geri bırakılmış ülkelere ulusal ve toplumsal kurtuluşun devrimle değil de, Sovyetler Birliği'nin yardımını alan bir dizi ülkenin Kapitalist Olmayan Yolu izlemesi ile gerçekleştirileceği tezinde ifade ediliyor.

Bu tahlihi ile sömürgeci devrimlerin artık birer olgu olmaktan çıktığı sonucuna ulaşıyorlar. Çünkü Sovyet ideologlarına göre, ülkelerin siyasi bağımsızlıklarını kazanmaları ve "sömürge" olmaktan kurtulmalarından sonra ekonomik ilişkileri de keserek emperyalizmden tamamen kurtulmaları mümkün olacaktır. Bu ise, SSCB ile kurulacak ekonomik ilişkilerle sağlanabilir. Bu görüş ışığında Sovyet revizyonistleri, bu "kendiliğinden çıkan sömürge sisteminden" doğan, "siyasi bağımsızlığa sahip fakat ekonomik bağımsızlığı olmayan üçüncü dünya ülkeleri" için Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu öneriyorlar. Bu anlayışla, anti emperyalist görünümü bütün burjuva hareketleri destekliyor ve onları "bağımsızlık" olarak görüyorlar.

Ne var ki, bu konuda Lenin'in tavrı oldukça açıktır:

"...biz, sömürge ülkelerin burjuva kurtuluş hareketlerini ancak bu hareketler gerçekten devrimci oldukları takdirde, bu hareketlerin temsilcilerinin o ülkelerdeki köylülüğü ve sömürülen geniş kitleleri devrimci bir ruhla örgütlenmemize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Eğer bu koşullar yerine getirilmezse, bu ülkelerdeki reformcu burjuvaziye karşı (ki buna İkinci Enternasyonal'in kahramanları da dahildir) mücadele ederiz." (UKTH, s. 226 veya DUKS, s. 358)

Leninizme göre bağımsızlık bir devrim sorunudur. Modern revizyonistlerin işe böyle bir "sorunu" yoktur. Leninizm, siyasi bağımsızlığı mutlaklaştırmayan bir anlayışa sahiptir. Lenin, tekeli döneme, emperyalistlerin doğrudan ya da dolaylı yollarla yabancı ülkelerin devlet adamlarını, siyasetçilerini, memurlarını rahatlıkla satın alabileceğini yazıyor. Demek ki, temel ekonomik bağımsızlık yüzünden siyasi bağımsızlığın mutlaklaştırılmayacağı, siyasi bağımsızlık koşullarında dahi ipin her zaman emperyalistlerin elinde olduğu unutulmamalıdır. Zaten, bu yüzden emperyalistler bile, sıkıyıkıtların zaman, siyasi bağımsızlığı savunur gözükürler yani sömürge ülkelerdeki nisbi bağımsızlık eğilimi hem Sovyet iddiaları hem de ÇKP ideologları tarafından hakim eğilim olarak abartılmakta "ülkeler bağımsızlık istiyor" biçiminde sloganlaştırılmaktadır.

Arzumanyan bu konuda şöyle yazıyor: "Bugün durum değişmiştir. Emper-

yalizm kurduğu sistem ciddi bir şekilde sarıslmıştır. Dünya sosyalist sisteminin sağlama kurulduğu; ve vaktiyle emperyalizmin köleleştirdiği, ülkelerin çeşitli bağımsızlık şekillerinden tam bir bağımsızlığa geçmeleri sayesinde kapitalist niemde sosyal gelişmeye doğru temel eğilimin yerleştiği bugün, kapitalist olmayan gelişme yolu (abc) artık bu ülkelere kapalı değildir.

"Bu ülkeler dünya kapitalist sisteminin henüz kopmamış olmalarına rağmen, ekonomik gelişmelerini diledikleri gibi yönetmek ve dış politikalarını tayin etmek imkanını kazanıyorlar. Bu ülkeler emperyalizm için bir ihtiyakçı olmaktan çıkıyorlar, emperyalizme karşı bir güç haline geliyorlar. Daha şimdiden ekonomilerinin sömürge yapısını kırmaya başlamış bulunuyorlar. Bundan dolayıdır ki, bugün devletlerin emperyalist sistemini, dünya kapitalist ekonomi sistemiyle bir tutmak doğru değildir. İki dünya sistemi arasındaki yarışma devrinde eski sömürgeci devrimci politikaları kazanmaları, bu ülkelerin sadece siyasi boyunduruktan değil, emperyalizmin onları ezen ekonomik boyunduruktan, dolayısıyla da, dünya kapitalist ekonomi sisteminin kopalalarını sağlıyor. Bu ülkeler ekonomik alanda bağımsızlıklarını elde etmedikçe, ekonomik gerekliliklerini giderip sağlamadıkça emperyalizm onları sömürmeye devam edecektir." (Arzumanyan, Dünya Kapitalizminin Bugünkü Buhranı, s.32)

Ayrıca bu nisbi siyasi bağımsızlık olgusu III. bunalm döneminin özellikleri kapsamında ele alınmalıdır. Yeni Sömürgecilikten önce de, siyasi bağımsızlığa sahip ülkeler, emperyalizme bağlarını tamamen koparmadıkça, birer yarı-sömürge sayılırdı. Onların bağımsızlıktan söz edilemezdi. Bağımsızlık, siyasi anlamda nisbi bir öge idi. Günümüzde ise, emperyalizm yarı sömürge ülkelerde, gizli işgal yöntemleriyle aynı zamanda bir işgal olgusuna haline gelmiştir. Bu ülkelerde emperyalizm oligarşik diktatörlükler içinde temsil edilmektedir. Ülkenin siyasi yönetiminde de daha fazla söz sahibi olmaktadır. Böylece, yeni sömürge ülkelerin sahip olduğu nisbi siyasi "bağımsızlık", eski dönem yarı-sömürgelemlerine oranla daha fazla bağımsızlığı ihtiva etmektedir.

Modern revizyonistler bu görüşleriyle yarı sömürge ve yeni sömürge ülkelerin sahip olduğu nisbi siyasi bağımsızlık ögesini mutlaklaştırıyorlar. Oyle ki, bu anlayışla ile geri bırakılmış ülkelerdeki devrimci hareketlere büyük darbeler indiriyorlar. Bunun en açık örneği olarak, Seylan'da 1971 yılında on binlerce kişinin katıldığı ayaklanma karşısında SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti, ABD ile ortak tavır alarak gerici Bandaranaki yönetimini desteklemişler. Binlerce devrimcinin katledilmesine yardım etmişlerdir. Öte yandan, Sovyetlerin aynı anlayışla ele aldıkları, hükükümetin emperyalist Indra Gandi yönetimi Hindistan'ı açıkça sömürgeci sürüklemiş ve emperyalizmin askeri darbese bile gerek kalmadan seçimlerde sağcı partilerin iktidara gelmesine Sovyetlerle ilişkileri kesileceği açıklanmıştır. Bu ve benzeri örnekleri daha da artırmak mümkündür. Biz burada Sovyetlerin OPEC ülkelerinin petrol fiyatlarını tesbitinde aldığı tavn, "siyasi bağımsızlığı da sağlama" şeklinde yorumladıklarını ve Suudi Arabistan ile Kuveyt'i emperyalist sömürden kurtulma yolundaki ülkeler olarak gösterdiklerini hatırlatmakla yetinelim.

SEYLAN HİNDİSTAN

Sovyet ideologları, sonuç olarak, bu anti-Leninist görüşleri ışığında siyasi "bağımsızlığı" olan ülkelere büyük miktarlarda kredi verilir ve teknoloji yardımı yapılırsa, bu ülkelerin emperyalist sömürden (devrime ihtiyaç kalmadan) kurtula-

caklarını ileri sürmektedirler. Sovyetler Birliği bu gerekçeyle İran, Türkiye gibi ülkelere de büyük miktarlarda yardım yapmakta ve ekonomik ilişki içine girmektedir. Bu anti-Leninist yaklaşım, Sovyet "bilim işçileri" tarafından gayet açık bir şekilde şöyle sunulmaktadır:

"Sovyet kredileri, gelişmekte olan ülkelerin ekonomik bağımsızlıklarının güvencesi olarak büyük yararlar sağlıyor... Bu kredilerin büyük bir bölümü, kapitalist olmayan kalkınma yoluna girmiş ülkeler ile, Hindistan, Afganistan, Pakistan, İran ve Türkiye gibi komşu ülkelere verildi. Gelişmekte olan ülkeler, Sovyetler Birliğinden aldıkları bu kredileri ve donatmaları, genellikle zorla ödemeksizin ve ödeme dengelerini zorlamaksızın kendi ihracat ürünleriyle karşılıyorlar. Bu durum, gelişmekte olan ülkelere, kendi ihracat ürünleri için sürekli genişleyen, güvenilir bir pazar sağlamaktadır." (K. Ivanov, Leninçilik ve Sovyetler Birliği Dış Politikası, s.144)

Görüldüğü gibi, Sovyet revizyonistlerinin bakış açısı Türkiye gibi geri bırakılmış ülkelerdeki halk kurtuluş hareketlerinin sorunlarını çözmek değil, Türkiye hakim sınıflarının sorunlarına çözüm getirmektir. Döviz ve pazar sorunları, Türkiye halklarının değil, Türkiye oligarşisinin sorunlarıdır.

İşte modern revizyonistlerin "bağımsızlık" anlayışı böyledir. Olaylara sınıfsal açıdan değil de, Çin revizyonistleri gibi ülkeler açısından bakış Sovyet revizyonistlerinin ana özelliklerindedir. Geri bırakılmış ülkelere yaptıkları yardımlar, bu ülkelerin halklarına değil de hakim sınıflarının sorunlarına çözüm olmasına rağmen, başka ülkelerin bağımsızlığını Sovyetler Birliğinin sağladığını savunacak kadar çarekar olabiliyorlar.

"Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler ulusal kurtuluş hareketine ve devrimci savaşıma kapitalist ülkelere, özellikle Latin Amerika ülkeleriyle olan ticari ve ekonomik ilişkilerini geliştirerek de katkıda bulunuyorlar. Çünkü bu, bu ülkelerin ABD karşısındaki bağımsızlıklarını zayıflatmaya, emperyalizmin etkisini yitirmeye yardımcı oluyor." (Zaradov, Leninizm ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş, s.336)

Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının kurtuluş mücadelesinde döktükleri kanlar bu şekilde küçümsenebilir, bu mücadelelere böylesine saygısızlık edilirse, buna Leninizm denemez. Halklar bağımsızlıklarını kendi öz güçleriyle elde ederler. Bağımsızlığı ne emperyalistler verir, ne de SSCB'nin ekonomik yardımları sağlar.

Halbuki modern revizyonistler, görüldüğü gibi, bu politikalarını haklı gösterebilmek için Leninist bağımsızlık tezlerini çarpıtıyorlar. Geri bırakılmış ülkelerde bağımsızlık sorununun devrim ile çözümleneceğini savunan Leninizmin tersine, ülke içi sınıflar savaşından kopuk bir bağımsızlık teorisini getiriyorlar. Ekonomik bağımsızlığı olan ülkelerin siyasi bağımsızlığını mutlaklaştırıyorlar. Bağımsızlık sorununu ülke içi sınıflar mücadelesinden soyutlayıp reformizmi destekliyorlar. Sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliğini yerleştiriyorlar.

Geçerken şunu da belirtelim: Bu revizyonist çizginin "milliyetçi" boyutundan bahsediyoruz. Bu milliyetçilik esas olarak enternasyonalizm adına SSCB'nin devlet çıkarlarını her şeyin üstünde tutulması, büyük devlet sövenizmi anlayışından başka bir şey değildir. Her şey öylesine formüle edilmiştir ki, bütün çözümler yolları gelip SSCB'nin çıkarlarını korumasına dayanmaktadır. "SSCB'nin çıkarları enternasyonalisttir! SSCB sosyalizmdir! SSCB dünya devrimci sürecinin ana belirleyicisidir! v.s."

MARKSİST DEVLET TEORİSİNİN İNKARI

Yukarıda sıraladığımız görüşlerin sonucu olarak Kapitalist Olmayan Yol tezinin sunuluşu aynı zamanda Marksizm Leninizmin devlet teorisinin inkarını da birlikte getiriyor. Çünkü bu tez ile devrim teorisini reddetmiş olmaları kaçınılmaz olarak devlet teorisinin de değiştirilmesine yol açıyor. Çünkü, Sovyet ideologlarına göre, Kapitalist Olmayan Yola geçiş ve bu yol aracılığıyla sosyalizme barışçıl geçiş mevcut devlet mekanizmasının aşağıdan yukarıya (kitlelerinin gücüyle) parçalanmasını gerektirir. Mevcut devlet yapısında yapılacak değişiklikler de kapitalist olmayan yola girmek için yeterli olabilir.

Revizyonistler, sosyalizme geçişte bir hükümet değişikliği olarak bakıyorlar. Hükümet değişiklikleri de seçimle de sağlanabilir, cuntalarla da. Bu bakış açısı Sovyet ideologlarının parlamento aracılığıyla barışçıl geçiş savunurken, diğer taraftan cuntalarla hükümet değişikliği sağlamaya çabalamalarının gerekçesidir.

Bilindiği gibi, devletin sınıfsal özünün ve devletin devrim sürecinde kökten değişiminin inkarı, Leninizmin inkarı demektir. Bu tavn reformizmden hiç bir farkı yoktur.

Jukov ve İskenderov şöyle yazıyorlar:

"Üçüncü Dünya ülkelerinde, devletin çok büyük görelî özerkliği nedeniyle, ulusal bağımsızlık zaferinden sonra, eski devlet mekanizmasının 'ayıklanması' sorunu pek o kadar önemsenmemektedir... Devletin sosyal ve sınıfsal temelinin değişmesi, demokrasinin yaygınlaşması, demokratik devrimci güçlerin devlet mekanizmasını içinde önemli mevkiiler elde etmelerine paralel olarak devletin doğası da yavaş yavaş değişmeye başlar. Belli koşullar içinde, ulusal kurtuluş devrimlerinin muzafer günlerinde kurulan demokratik, milliyetçi ve ilerici devletler, sosyalist tipte devletlere dönüşebilirler" (Jukov, İskenderov, a.g.e. s. 231)

Bütün "Üçüncü Dünya" ülkelerinde genel olarak "devletin görelî özerkliğinden" "eski devlet mekanizmasının ayıklanmasından" söz etmek Leninizmin devlet ve devrim teorilerinin yerine, bunların kopyası bile olmayan saçmalıkları oturtmaktadır.

Devlet konusundaki anti-Leninist tezler, ordu konusunda da geliştirilmiştir.

Ordu (militarizm), bilindiği gibi, devlet aygıtının en önemli unsurlarından birisidir. Modern revizyonistlerin sahip oldukları burjuva devlet anlayışı, kaçınılmaz olarak ordunun ele alınışında da sınıf işbirliği şeklinde beliriyor. "Ulusal-Demokratik Devlet" diye tanımladıkları bu devletlerdeki orduyu da ulusal-demokratik ordu şeklinde gösteriyorlar. Emekçi sınıfların iktidarda olmadığı bu ülkelere, açıktır ki, ordunun emekçilerden yana olması düşünülemez. Tam tersi, ordu, söz konusu devlete egemen olan sınıf adına emekçiler üzerindeki baskı kurumlarından başka bir şey değildir. Halbuki Sovyet ideologları, böylesi ordulara "ilerici" misyonlar yüküyor ve bu ülkelere askeri darbeye iş başına gelen siyasi iktidarı tutucu ve militarist yönetimi reddediyorlar. Konya sınıfsal açıdan yaklaşma adına, subayların "diğer sınıf ve tabakalara oranla daha büyük hareket serbestliğine sahip olduğunu savunuyorlar. Modern revizyonistlere göre "yurtsever subaylar az gelişmiş ülkelere en aydın en dinamik güç temsil etmektedir" Ayrıca bu

(Devamı 10. sayfa)

Bazı teorik sorunlar

ÖLKEMİZDE MİLLİ KRİZ ÜZERİNE

Uzun zamandan beri savunduğumuz temel görüşlerimizi çarpıtarak bize karşı bir saldırı aracı olarak kullanmak ve bulanıklık yaratmak isteyen çevreler vardır.

Bunlardan bir kısmı Devrimci Yol Bildirge'sindeki bir ifadeden kalkarak bizleri, ölkede sürekli devrim durumunun olmadığını; sürekli millî krizin olmadığını (ki ikisi de aynı manaya gelir) söylediğimizi ve buna bağlı olarak da silahlı eylemin objektif şartlarının varlığını inkâr ettiklerini ileri sürüyorlar!

Biz, ölkemizde emperyalizmin hegemonyasından dolayı sürekli bir millî krizin varlığını söylüyoruz. Biz, devrim durumunun sürekli olarak var olması demektir. Yani ölkemizde sürekli devrim durumu vardır. Bu, ölkemizde silahlı eylemin objektif şartlarının varlığı anlamına gelir. Devrimci Gençlik ve Devrimci Yol dergilerindeki çeşitli yazılarda ve Devrimci Yol Bildirgesinde bu tahillermiz belirtilmiştir.

Biz bugün ölkemizde var olan millî krizi olgunlaşmamış bir millî kriz olarak tespit ediyoruz. Ancak, millî krizin olgunlaşmamış olarak var olması, devrim durumunun sürekli olarak var olması olgusunu ortadan kaldırmaz. Olgunlaşmamış da olsa, millî krizin sürekli olarak var olması, devrim durumunun sürekli olarak var olması demektir; yani silahlı eylemin objektif şartlarının var olması demektir.

"...Emperyalizmin ılgallı nedeniyle toplum alt yapısından üst yapısına kadar sürekli bir alt-üst oluş içindedir. Emperyalizmin hegemonyası altındaki ölkelerde devrim halk savaşı ile gerçekleşir. Nisbi bir barış koşullarındaki uzun bir hazırlıktan sonra ölkede çapındaki bir ayaklanma yerine, proletarya partisinin daha başlangıçtan itibaren savaşmak zorunda bırakıldığı çok daha farklı aşamalardan geçen bir süreç söz konusudur. Halk savaşı süreçleri, emperyalist-kapitalist ölkelerdeki devrim süreçlerindeki gibi bir evrim-devrim aşamalarına ayrılmaz." (Bildirge, Sh. 38-39)

Bildirgede etrafıca anlatılan tahli, bu alıntıya da açıkça görüleceği gibi, bizim sürekli devrim durumunu inkâr ettiğimiz iddia eden ve silahlı mücadeleyle temel mücadele olarak değil de zaman zaman başvurulacak bir taktik, hele hele tüm legal yolların kapanmasından sonra başvurulacak bir taktik olarak ele aldığımız çarpıtılmaları yapan insanları ele vermektedir. (Bu alıntıya, proletarya partisinin başlangıçtan itibaren savaşmak zorunda olduğu söyleniyor.)

Bildirgede, evrim ve devrim aşamalarının iç içe geçmesinin sürekli devrim aşamasının varlığı şeklinde çarpıtılmasına karşı çıktık. Bazılar kavramlar üzerinde yapılan mantık yürütmesiyle bizim görüşümüzü çarpıtıp yanlış anlaşılmasın diye getirdikten sonra "eleştiriler" dözmektedirler. Örneğin, devrim durumu kavramı ele alınmaz, bu kavram Lenin'in tanımıdır, Lenin'in özelliklerini saydık, bir millî kriz olarak, yani olgunlaşmamış bir millî kriz olarak yorumlanmaktadır. Sonra, devrim durumunun varlığından söz ediliyorsa, olgunlaşmış bir millî krizin olduğu; sürekli devrim durumundan söz ediliyorsa, olgunlaşmış bir millî krizin sürekli olduğu söyleniyor demektir.

Yine Lenin'in tanımıyla devam edilerek (devrim aşamasında olunabilmesi için devrim durumuna ilâveten objektif şartların bulunması gerekiyor; bu da parti olarak kavranıp) devrim aşamasında bulunmamasının nedeni partinin olmamasıdır; partinin yaratılmasıyla devrim aşamasına geçilecek; devrim durumu sürekli işe sürekli devrim aşaması yaşanacaktır sonucuna ulaşılmaktadır. Ve bu sonuç üzerinden "eleştiriler" yapılmaktadır. İşte biz böyle çarpıtmaları, evrim-devrim aşamalarının iç içe geçmesi görüşlerinin eleştirilemeyeceğini söyleyip, bu tahli ile anlama geldiğini etrafıca açıkladık. (Bildirgede ilgili bölüme bakılabilir).

Bazılar da kavramlar üzerinden yapılan mantık yürütmesiyle ulaşılan çarpıtmaları doğru görüşler olarak ele alıp savunmaktadır. Evrim ve devrim aşamalarının iç içe geçmesi şeklinde ifade edilen tahli ile böyle bir anlama (sürekli devrim aşamasının varlığı anlamına) geldiğini ve bunun doğru olduğunu söylemektedirler. Yani kesinlisizleri savunuyoruz diyerek, sürekli devrim durumunun varlığını partinin varlığı ile beraber (veya parti yerine geçecek aşgari örgütlenmeye beraber) sürekli devrim aşaması koşullarının varlığı anlamına geleceğini kabul etmektedirler.

İşte, böylesini işaret etmek ve yanlışlığını göstermek üzere Bildirgenin 43. sayfaındaki paragraf kaleme alındı. Bu paragraftaki "... sürekli devrim durumunun varlığı..." ifadesi yukarıda izah ettiğimiz olguyu açıklayabilmek için cümlelerin devamındaki subjektif unsurun varlığı olgusu ile birlikte "sürekli devrim aşamasının varlığı" şeklinde anlaşılmalıdır. 43. sayfada anlatılmak istenen budur; Evrim ve devrim aşamasının iç içe geçmesi şeklinde ifade edilen tahli ile sürekli devrim aşamasının varlığı şeklinde çarpıtılmasına karşı çıkmaktadır.

HALKIN KURTULUŞU'NUN SİYASİ ŞAŞKINLIĞI

Halkın Kurtuluşu Dergisi 58. sayısında "açım ortamı reformcu siyasetlerle devrimci siyasetleri ayıran bir mihenk taşı oldu" başlıklı bir yazı yayınladı. Bu yazıda "esas olarak DEVRİMCI YOL Dergisinin seçimler konusundaki tesbitlerini ve oportünist-revizyonist siyasi taktiği eleştireceğiz" deniyor. Buna karşılık yazıya şöyle bir göz geçiren bir kimse bile ilk baktığı "eleştirilen" görüşlerle DEVRİMCI YOL görüşleri arasında herhangi bir ilişkinin söz konusu olmadığını görür. Halkın Kurtuluşu yazarları DEVRİMCI YOL yazarlarından bir takım satırlar seçerek bu satırlardan -insan akıma has füm özellikleri bir kenara bırakarak- gönüllerine göre sonuçlar çıkartıyorlar. Bu -sözde DEVRİMCI YOL'a malatlikleri- kaba saba hataları(!) kendilerince çürütmeğe uğraşıyorlar. Tam iki buçuk büyük boy gazete sayfası tutan "polemiklerinde" tüm hünerlerini gösteriyorlar. Buraya bu yazıdan bazı bölümleri "Halkın Kurtuluşu"na izleyen okuyucularımıza bir fikir vermek için aktarmak iyi olacak. Şu satırlar Halkın Kurtuluşu'nun söz konusu yazısı hakkında bir fikir vermeye yeter.

"Devrimci Yol egemen sınıflar arasındaki çelişkinin seçimlerin öne alınmasına vesile teşkil ettiği iddia ediyor. Bunların egemen sınıflar arasındaki çelişkiyi emperyalizmden soyutlayarak ele almalarındaki yanlışlık bir yana, meseleye bu şekilde bakmaları devrimcilerin ve kitlelerin gözünü boyamayı amaçlamaktadır. Bunlar bir yandan 'seçimler olgısının krizini giderecektir' gevezeliği ile gerçekleri örtbas edebileceklerini zannediyorlar. Bir yandan da kapitalizmin ekonomik krizinin derinleştiğine dair bol bol laf ediyorlar. Fakat nedense, bununla birlikte kitlelerin mücadelesine derinleşen politik krizden bahsetmiyorlar. (...) Devrimci Yol yazarları, devrime karşı reformcu bir yol izlemek için bir süre şaşma sapan gerekçelerle bu gerçekleri gözlerden saklamaya çalışıyorlar. (...)

"Demek ki, Devrimci Yol yazarlarının iddialarının aksine 1977 seçimleri ve reformistlerin hükümet kurması durumu geçici de olsa siyasi istikrarı sağlayabilir."

"Bunların düşüncelerini biraz daha açarsak salında sunuları söylemek istiyorlar: Her ne kadar CHP'nin hükümet kurması (ki bunlar CHP'nin iktidara gelmesi şeklinde ifade ediyorlar bunu), kapitalist ekonomiyi ve burjuvazinin iktidarını ortadan kaldırarak proletaryanın iktidarını ve sosyalizmin insanları sağlanmayacaksa da, faşizmi yıkacak siyasi demokrasiyi kuracaktır! Bu da devrimci sürecin ileri bir adımı olacaktır! (A) Ama bu dahi emekçilerin tam kurtuluşu değildir. Yani sosyalizm demek değildir. CHP emperyalist ve faşist gericiği tasfiye ederek veya geçilerek burjuva demokratik bir programı hayata geçirecektir."

"CHP reformistlerin sömürdü kaldıracına inanmayan ama demokrasiyi gerçekleştirebileceği"

ne inanan oportünistler, nedense demokrasinin özüdeki engellerin temizlenmesinin barışçı yollarla gerçekleştirilmesinin imkansızlığını görmezlikten geliyorlar. Mihri Belli gibi revizyonist bu görüşlere sahip olmasını yadırgamıyoruz. (...) Devrimci Yol oportünistleri ise 1971 öncesi Dev-Genç'i gibi, bugün de sadık bir şekilde Mihri Belli'nin yolundan gidiyor. Hatta geçmişten farklı olarak bugün bir aşamada da sosyal faşistlerin yanına atmış durumda."

"Görüldüğü gibi bunlar, emperyalizm, faşizm ve feodal kalıntıları karşı mücadelelen reformist bir programa sağlanabileceği düşüncesindedirler."

"Diğer önemli husus da, oportünizmin faşizme karşı mücadele anlayışının, II. Enternasyonal sosyal demokrat revizyonistlerinin görüşlerinden kaynaklandığıdır. Sınıflar üstü faşizm anlayışıyla hareket ederek faşizmin devrime karşı devrim arasındaki mücadelesine şiddetlenmesinde ortaya çıktığını inkâr ediyorlar."

"Devrimci Yol... CHP'nin devrimci demokrat bir siyaset izlediği kanısında oldukları için, bizim gibi yarı-sömürge ölkelerde faşizmle emperyalizm arasındaki kopmaz bağları göremekte ve emperyalizmin faşizmin temel dayanağı ve destekçisi olduğunu inkâr etmekte."

"Devrimci Yol'a... göre faşizmin temel dayanağı sınıflar değil Sınıfsal temelden soyutlanan partiler, yani, siyasetçiler olmaktadır. İşte bu siyasetçilere seçimlerde oy verilmez ve faşist olmayan reformistlere oy verilir-faşizm gerilemiş olacaktır. (...)"

"Devrimci Yol oportünizmi reformizme karşı mücadeleyi tatlı ederek faşizme karşı mücadeleyi öneiyor. Türkiye'de faşizmin siyasi egemenlik biçimi olarak var olduğunu inkâr ettiği yetmiyor mu gibi faşist siyasi hareketlerin alternatifleri olarak CHP reformizmini öne sürüyor." vb. v.b.

İşte, söz konusu yazının tamamı bunun gibi şeylerle dolu.

Tabii ki, biz böyle bir yazı ile polemige girecek değiliz. Böyle bir şey her şeyden önce okuyucularımıza karşı bir saygısızlık olurdu. Söz konusu yazıyı okuyan her okuyucumuz, onu gerektiği biçimde değerlendirebilecektir.

Gerçekte, biz muarızlarımız da saygı duymak isteriz. Bu, bizden farklı görüşlere sahip olan kişi ve grupların görüşlerinin yanlışlığını kanıtlaya yoluyla, onların da doğru görüşleri savunması için samimiyetle çaba sarfetmemiz de gerekli kılardı. Ne var ki, Halkın Kurtuluşu yazarlarının tutumları böyle bir çabayı da gerektirir hale getiriyor. Onlar tutumları ile kendilerine de saygıları olmadığını ortaya koyuyorlar. "Devrimci Yol devrimle, karşı-devrim arasındaki çelişkiyi görmüyor. "mu." Demokrasinin özüdeki engellerin barışçı yollarla gerçekleştirilmesinin imkansızlığını görmezlikten geliyor "mu." Devrimci Yol'a göre faşizmin temel

dayanağı sınıflar değil"miş. Üstelik "Türkiye'de faşizmin siyasi egemenlik biçimi olarak var olduğunu inkâr ediyor ve faşist hareketlere alternatif olarak CHP reformizmini öne sürüyor"muş! v.b. v.b. Bütün bu saçma iddialarına H.K. yazarları kendileri inanıyor mu? Kendileri inanmadıktan sonra niye yazılır böyle şeyler? "H.K."nun yazılı ifadesi onları kendilerinin bile inanmadıkları şeylerle uğraşarak siyaset yapmaya sürükliyor. Böylesi bir müflis şaşkınlığı ile nereye gidilebilir, ne yapılabilir? "H.K." yazarları 12 Mart dönemi sonrası kuyruğuna takıldıkları "PDA" cilerden sadece saçma sapan oportünist fikirler değil, hiçbir devrimciye yakışmayacak yöntemler, demogojî, laf belbeli öğretiler: "H.K." yazarları bu tutumları ile, kendilerinin ciddiye alınmayacak kişiler olduklarını ortaya koyuyorlar.

Bu konuda sözlerimiz daha ziyade "H.K." çevresindeki samimi devrimci arkadaşlarımızdır. Söz konusu yazıda sergilenen tutum, kendi okuyucusuna da saygı duymayan bir mantığın ürünüdür. Bu ne kendisine ne de muarızlarına, ne de taraftarlarına saygı duymayan, dürüstlük taşımayan ve kesinlikle devrimci olmayan tavırlardan ancak onlar sorumludurlar.

Halkın Kurtuluşu'nun ikide bir görüş değiştiren, tutarsız çizgileri ve böyle saçmalıkları sesize çıkartarak emsazı öğretip, oportünistliklere cesaret veren, içi boş bir tekke zihniyetinin sürdürülmesine olanak tanıyanlardır.

Söz gelimi sözkonusu yazıda DEVRİMCI YOL'un düzene karşı belirli bir tepki duyan ve bugün CHP'ye umut bağlamış olan kitlelere "CHP iktidarını dahi kendilerine kurtuluş getirmeyeceğini" anlatılması" gerektiğini belirten ifadeleri alıp, buradan CHP'nin demokratik devrimi temsilleyebileceği, CHP iktidarı yoluyla, reformcu yoldan devrim önerildiği gibi oportünist-reformist fikirler keşfediyorlar. Peki ama bu söz konusu ifadelerin (cümle bitmeden) "kurtuluşun içi sınıfının ve emekçi halkın siyasi iktidarına (yani Demokratik Halk Devrimi) yönelik bağimsız hareketi ile" ve "ancak DEVRİMCI BİR YOLDAN gerçekleştirileceği" (Devrimci Yol Sayı:1, Başyazın) şeklinde devam ettiği nasıl görmezlikten gelinebilir. Üstelik DEVRİMCI BİR YOLDAN ifadeleri büyük barfelerle yazılmış. Bunu görmezlikten gelmek için insanın ancak cümle-nin yanına gelince kendini devalkuşu yerine koymaya göze alarak gözlerini kapamayı gerekir. peki, ya okuyucular, onların gözüne kim kaspayacak? Onlar önemli değildir. Onlar nasıl olsa, DEVRİMCI YOL'a küfredimmiş olmasın yeterli görüp ötesine ilgilenebilecekler ve Halkın Kurtuluşu'nun (yani devrimci proletaryanın) siyasetinin doğruluğuna inanacaklardır.

İdeolojik mücadele, sınıf mücadelesi v.b. adına ideolojik mücadelelerin de teorik tartışmanın da devrimciliğin de bu şekilde bir küçük burjuva tekke sorumsuzluğu içinde yazdırılmasına müsaade edilmemlidir.

AYDINLIK, oportünist fırsatçı tavırlar ve spekülasyonlarla devrimci harekete kara çalıyor.

AYDINLIK Dergisinin, dergimiz yayına hazırlandığı sıralarda elimize geçen son sayısında "Tertip ve Kışkırtmalara Karşı Mücadele" konusunda bir yazı yayınlandı. Bu yazıda üzerinde durulması gereken bazı siyasi iddia ve görüşler de yer alıyor. Daha önce kadar beraber oldukları dahil, kendilerinden başka herkese "ajan", "hain" diyen bir kafa yapısını en iyi bir şekilde sergileyen söz konusu yazının özellikle 1971 hareketini ele alan değerlendirmeleri üzerinde kısaca da olsa durmak ve kara çalmaktan öte bir anlam taşımayan bazı iddiaları cevaplandırmak gerekiyor.

Yazıda üzerinde durduğumuz bakış açısını anlatılabilmek için yazıdan uzunca bir bölümü aktaracağız. Söz konusu yazının bir bölümünde şöyle deniyor:

"12 Mart'a doğru hakim sınıfların kışkırtma ve tertip yöntemleri daha da yoğun bir şekilde uygulanmaya başladı. Bir yandan çeşitli yerlerde bombalar patlatılıyor, bir yandan demokratik güçleri birbirine düşürmek için sahte bildirimler yayınlıyor, kimisi polisini yapıyor, kimini ise hakim sınıflara alet olan maceracı grupların gerçekleştirdiği banka soygunları birbirini izliyordu. Bazı gençlerin sürüklendiği tertip ve maceralar artık toplumun tepkisini çekmeye başlamıştı."

"Bütün bunlar 12 Mart'ta faşist diktatörlüğün kuruluşuna yardımcı oldular. 12 Mart diktatörlüğü maceracı akımları körüklemeye devam etti. Devrimci Yol Dergisi yayınladığı Bildirge'de mirasçısı olduğunu belirttiği Mahir Çayan Hareketinin 1971 döneminde iktidar alternatifini bir hareket oluşturabildiğini" söylüyor. (*)

"Aslında bu gibi akımlar hakim sınıflar tarafından sistemli bir propaganda ile adeta bir iktidar alternatifini (seçeneği) olarak halka gösterilmek isteniyordu. Amaç hem anarşizm korkusuyla kitleleri etki altına almak hem de böyle kof bir düşmanı yenilgiye uğrattığı zaman halka faşizmin gücünü göstererek teslimiyetçiliği körüklemektir. Bu amaçla hakim sınıfların basın ve radyo-televizyonu maceracılığın reklamına giriştiler. Turanlar ve Emiroğlu köylülerinin toprak mücadelesinden, Petriks işçilerinin greviden ve diğer kitle mücadelelerinden tek bir satır söz etmeyen basın ve yayın araçları çarşaf çarşaf maceracıların 'kahramanlık' hikayelerini yaydılar... Elrom'un kaçırılması olayı 'Balyoz Hareketi' için zemin hazırladı..."

Özetle ifade etmek gerekirse aydınlık 1971 Hareketini bir provokasyon hareketi olarak görmekte ve göstermektedir. 1971 Devrimci Hareketinin siyasi çizgisi hakim sınıfların kamu oyu oluşturma planları ile çakışmaktadır. Bu nedenle kışkırtma ve tertipler kolaylıkla başarı kazanmaktadır. Maceracı tertip ve kışkırtmalara alet olmuşlardır. Yaptıkları işleri zaten polis ve ajanlar da onlara yardım olsun diye yapmaktaydılar. Zaten onların arasına ajanlar kolayca girebiliyor ve yükselebiliyordu. v.b. v.b....

İşte PDA'nın düşünce yapısı budur.

Aynı yazıda M.Aktolga, İ.U.

çar, Y.Küpeli v.b.'nin döneklighinden, hainliğinden de bol bol söz ediliyor. Aydınlik bu dönemlerden ikide bir söz açarak Devrimci Hareket'e çamur atmaya alışkanlık haline getirmiştir. Burada anlaşılmanın bir nokta vardır. PDA niçin bunlara dönem ve hain diyor? Bunlar ne yaptılar ve ne söylediler de dönem ve hain oldular? Bunu hatırlatmak gerekiyor. 12 Mart dönemi sırasında, sıkıyönetim mahkemelerinde Y.Küpeli, M.Aktolga, İ.U.çar ve diğer bazıları mahkemelere verdikleri ifadelerinde özetle "Kendilerinin o zamana kadar Marksist Leninist değil maceracı ve anarşist olduklarını, emperyalizmin ve egemen sınıfların oyununa alet olduklarını, hakim sınıfların maceracılığı teşvik ve tahrik ettiğini, hatta M.Çayan ve arkadaşlarını Maltepe Askeri Cezaevinde MIT'in kaçırıldığını, yapılan bütün eylemlerin polis bilgisi ve gözetimi altında olduğunu, burjuva basının kerdelerini pophölayıp şişirerek birer kahraman gibi gösterdiğini kendilerinin emperyalizmin oyununa gelerek halka ihanet ettiklerini" anlatmaktaydılar.

Evet, Aydınlik bunlara niçin "dönek", ve "hain gibi sıfatlar yakıştırmaktadır? Zira bu açıklamalar Aydınlik Dergisinin 1971 değerlendirmesine ilişkin tahlillerine tasattamı uymaktadır. O kadar ki, arada şaşırıcı ifade benzerliklerine bile rastlamak mümkündür. Aydınlik 1971 değerlendirmelerini desteklemek için sıkıca sözünü ettiği hain ve dönemlerin mahkeme tutanaklarından "çarpıcı" alıntılar yapabiliyordu. Bu anarşizme ve maceracılığa karşı sözlerle süslenmiş karşı devrimci sözler o zaman burjuva basınında çarşaf çarşaf yayılmamaktaydı.

O halde, mahkeme huzurunda da olsa bugün Aydınlik tarafından da doğruluğu savunulan tarihli "gerçekleri" açıklayan insanlara hain ve dönem suçlamalarını yönelirken haksızlık ediliyor mu?

Aynı şeyeri Y.Küpeli ve M.Aktolga söyleyince hainlik ve dönemlik, Aydınlik'çi baylar söyleyince de "marksist tahlil" mi oluyor?

Aydınlik'in 1971'e bakışı "dönek" ve "hain"lerin bakış açısından farklı değildir. Tıpkı sıkıyönetim mahkemelerinde günah çıkartan dönemler gibi, o da 1971 hareketinin bir provokasyon hareketi olduğunu, MIT ajanları ve egemen sınıflar tarafından sıkıyönetime gerekçe hazırlamak için yapılan kışkırtmalar sonucu ortaya çıktığını söylemektedir.

Aydınlik'in vaktiyle sıkı yönetim mahkemeleri önünde "salah" a ermiş dönemlerce tefrika edilmiş olan "marksist" tahlilleri baştan başa tutarsızlıklarla doludur ve en önemli yanı bir hareket içinde -o hareketin ön safalarında da yer almış olsa- birtakım insanların Devrimci fikirlerini terketmiş olmalarını süreklili bir istismar aracı olarak, Devrimci Harekete karşı bir silah olarak kullanmaya kalkan oportünist-firsatçı bir zihniyetin ürünüdür.

Bir hareketin içine ajanların sızabilmesinin o hareketin siyasi çizgisi ile bağıntılı olduğunu ileri süren Aydınlik, kendi "doğru eylem

çizgisi" temelindeki siyasetinin ajanların sızmasına olanak tanımayan "meziyet"leri ile böbürlenmekten geri durmuyor. Bildiğimiz kadarıyla TIKKP davasında da örgütlenme içinde yeri hiç de küçümsenemeyecek hainler çıkmıştı ve oldukça kalabalık listeyi kendileri açıklamışlardı. (Kim bilir, belki de "bu proleter devrimci önderlerin yedekleri" yoktur!) Bir hareketin içinden ajan çıkması ile, o hareketin siyasi çizgisi arasında bir paralellik çizme anlayışını ileri sürmesinde, PDA açısından bir başka gariplik daha vardır. IX. Kongreye kadar parti tüzüğüne Mao'nun halefi olduğu belirlenen Lin Biao'yu bir çarpıda 35 yıllık ajan olarak ila eden, en son 4'ü çetenin tasfiyesine kadar "burjuva ajanlarından temizleme" savaşını kesintisiz olarak sürdüren bir siyasi çizginin bağnaz savunucusu Aydınlik, bu garipliği de pek muhtemeldir ki, açıklamakta zorluk çekmeyecektir. Çünkü nasıl olsa PDA mantığına göre her şeyin bir izahı bulunur. Tutarlılığa ise hiç gerek yoktur!

Aydınlik son sayısında Devrimci Yol Bildirgesi'ne ilişkin eleştirilere de yer veriyor. Burada şimdi bu eleştiriler üzerinde durmayacağız. üzerinde duracağımız bir tanesi var.

Bildirge eleştirisinde 12 Mart üzerine olan bölümde: 1970'lere gelirken ülkemizde kapitalizmin gelişmesine paralel olarak oligarşi içinde tekeli burjuvazi lehine (pre-kapitalist unsurlar aleyhine) gelişmelerden söz edilmesi ele alınarak, bu görüşler "emperyalizme feodalizmi tasfiye ettirmek" olarak "eleştiriliyor."

Aydınlik'la bu konularda tartışmak anlamsız. O, bu Sorunları halletmekte eşsiz bir tartışma ve tahlil mantığına sahiptir. "12 Mart faşist diktatörlüğü değil miydi köylülerin toprak ve hürriyet özlemlerini jandarması dipçisi ile bastırır? Yoksa Türklerin komandolarında mı Urfa'da pre-kapitalist unsurları tasfiye ediyorlar?... " v.b.

Konu bir kaç demogojik ifade ile çarpıtılır ve ucuz bir ajitasyona dönüşür her şey. Öte yandan ülkemizde feodalizmin egemenliğine, doğudaki aşiretlerin seçimlerdeki rolleri yeter bir kanıt sayılır. 12 Mart'ta toprak ağalarının diktatörlüğünden söz edilir, baş çelişkinin köylülükle feodaller arasındaki çelişki olduğu marksist tahlilleri yapılır, bir yandan da ülkemizdeki somut siyasi olaylar karşısında Koç'lar şöyle yapıyor, Sabancılar böyle yapıyor denir. 12 Mart muhtırası üzerine, önce orta burjuvazi kazandı, daha sonra da Akbank Holding gitti Koç Holding geldi şeklinde manşetler atılır (kim bilir Koç Holding belki de toprak ağalarının acentasıdır!) Bütün bunlar söylenir; ama Aydınlik'in tahlillerinin doğruluğu tartışılmaz!

Ama Aydınlik bizi Ali Gevgili'nin dediklerini de savunmakla suçluyor ve "Esasen Bildirge şunun üzerinde iyice düşünmelidir. 12 Mart'ta bütün dönemler bu teoriyi kendi dönemliklerine kılıf yaptılar. Döneklighin ideolojik kökenleri buralara dayanır. Bu Bildirge için uyarıcı olmalıdır" diyor.

Gene dönüp dolaşıp "dönekligh" üzerine geldik. Başlangıçtaki nokta-

ya.

Nedir döneklighin ideolojik kökenleri? 12 Mart'ta söz konusu kişiler görüşlerini bu biçimde özetlemişlerdi: 1970'lerde Türkiye'de ABD emperyalizminin çıkarlarına ters düşen "bağımsızlık" gelişmeler oluyordu. ABD emperyalizmi bu yüzden S. Demirel'i düşürdü, 12 Mart muhtırası verdi. Demirel bu yüzden yurtseverdir. v.b....

Ve yine bildiğimiz kadarıyla Aydınlik bugün bütün dünyada herşeyin alt üst olduğunu, bütün üçüncü dünya ülkelerinin bağımsızlık eğilimlerinin ağır bastığını kanıtlamak için büyük çabalar sarf ediyor. Üç dünya tahlilinin bir sonucu olarak, ülkemizde Feyzioğlu'nun bile anti-Amerikan olabileceğini kanıtlamaya uğraşan Aydınlik bir düşünmelidir; Demirel neden anti-Amerikan (ya da anti-emperyalist) olmasın? Enver Sedat, Pinochet (ve de NATO, AET ülkeleri) iki süper devlete karşı desteklenebildikten sonra Demirel neden desteklenemiyor? Zaten Peking Review Dergisi, Son Havadis Gazetesinin bir emperyalizmine karşı aldığı "Bağımsızlıkçı" tavrını alkışlamadı mı?

Bize kalırsa Aydınlik "döneklighin ideolojik kökenleri" özellikle kendi sayfalarında aramalıdır. Dönemlerin görüşlerine Aydınlik'a kıyasla eksik olan sadece "S.S. Emperyalizmine karşı olma" meselesidir. Onu da kabul ederek "Aydınlik'in proleter devrimci rüzgarlarına kapılanlar" da eksik değildir. (Bu kendi açıklamaları)

Aydınlik açık tartışmalardan yana olduğunu söylüyor. Bu yeterli değildir. Devrimci yöntemlerle sürdürülmedikçe tartışmanın hiçbir faydası yoktur. Demogojik ve siyasi fırsatçılık ise devrimci bir tavrın ifadesi değildir. Eğer eşyanın tabiatına aykırı değilse, Aydınlik dürüst olmayan, oportünist-firsatçı tavrından ve Devrimci Hareket'e kara çalmaktan vaz geçmelidir. (**)

DIPNOTLAR

(*) Bahsi geçen yerde biz örgütsel olarak değil, izlediği ideolojik ve siyasi hat itibarıyla bir iktidar alternatifini hareketten söz ettik. Yoksa örgütsel olarak objektif olarak böyle bir şeyden söz etmedik. İki arasında fark açıktır. Ve bizim söylediğimiz ülkenin solundaki gelecekte devlet içindeki güçlere dayanarak, onların icazetiyle müdeleyi esas alan bir sol hareket karşısında, TIKKP'nin ideolojik ve siyasi hat itibarıyla devlet karşı bir çizgi üzerinde gelişen bir hareket olmasıdır. Ama Aydınlik laf oyunlarında ustadır ve kaşla göz arasında atı deve yaparak kendi demogojilerine malzeme yaratmayı iyi beceriyor!

(**) Aydınlik MIT kasalarında çeşitli sözleşmeleri bulunan bazı dönemlerden bahsediyor ve bunların hala faaliyet gösterdiklerini ileri sürüyor MIT'in kasalarındaki sözleşmelere ilişkin belgeleri ele geçirsün veya geçirmesün, Aydınlik sözünü ettiği kişileri derhal açıklamalıdır.

Devrimcilerin Sesi Tüm Yurtta Dalga Dalga Yükseliyor

SIVAS VE ÇEVRESİNDEKİ SEÇİM ÇALIŞMALARI

Devrimci Yol taraftarları seçim çalışmalarını Sivas'ta, özellikle çevredeki kasaba ve köylerde yoğunlaştırdı. Devrimciler bu çalışmaların sırasında CHP'nin Sivas mitingine "Sivas Yurtseverler Derneği" pankartı altında katıldılar. Oldukça kalabalık bir grup olarak katılan mitingde "Kahrolsun Faşizm", "Tek Yol Devrim", "Kurtuluş Kadar Savaş" sloganları atıldı. CHP miting'i sırasında CHP yöneticilerini karşı çıkmasına rağmen faşistler dövülerek dağıldı.

Devrimciler seçim çalışmalarını özellikle çevre kasaba ve köylerde yoğunlaştırdı. Okulların kapalı olmasıyla birlikte Devrimci Gençler Tokat'ın kasabaları Turhal, Erbaa ve Sivas'ın Çepni, Divriği yörelerine gittiler. Bu yörelerde oluşturulan ekipler çevre köylerde propaganda ve çalışmalarını ve anti-faşist mücadeleleri örgütlemeye başladılar. Bu kasaba ve köylerde Devrimci Yol seçimler özel sayısı yayın bir şekilde dağıtıldı. Ayrıca alevi sünni ayrımının kırılması için özellikle sünni köylerde çalışmalar hızlandırdı. Ayrıca Sivas'ın Alibaba ve Çavuşbaşı mahallelerinde toplantılar yapıldı. CHP ve TBP'nin kahve toplantılarında konuşmalar yapıldı. Bu arada Sivas Demiryolları Fabrikasında, devrimci işçiler tarafından "Sivas İşçiler Derneği" kuruldu. Toplu iş sözleşmesi konusuna da geçen ve Devrimci Yol'un seçimler siyasetini açıklayan bir bildiri 4000-5000 adet dağıtıldı. Bu arada diğer demokratik kitle örgütleriyle birlikte, seçimleri ve 1 Mayıs provokasyonunu da açıklayan bir bildiri de 4000 adet dağıtıldı.

SIVASLI HALKI FAŞİSTLERE GEREKENDESLERİNİ VERDİ

5 Haziran Seçimlerine kadar süren dönemde, burjuva basını seçimlere katılan burjuva partile-

rinin miting haberlerini ve bu mitinglerde meydana gelen olayları fotoğraflarıyla birlikte çarpıtarak boy boy verdi. Bu arada provokasyondan medet uman burjuvazinin çıkarttığı olayların sebebinin "Tek Yol Devrim" diyenler olduğu iddia yapanlar, karalamaları ileri sürüldü.

İşte bu olaylardan biri de Uşak'ın Sivaslı ilçesinde meydana geldi. Sivaslı'ya geldiğinde, tüm yollar "Devrimci Yol" pankartları ve başbaşa kızılları ile donatılmıştı. Konuşmasına pek rağbet edilmeyen Demirel'in militanları "Başbakanınız geldi, niye dinlemiyorsunuz" diyerek halka saldırdılar. Saldırıları, "üsleri sökeceğiz, başbaşa kececeğiz", "Tek Yol Devrim" sloganlarını bağırarak Sivaslı halkı geri püskürttü. Çareyi jandarmaları halkın üzerine saldırmakta bulan AP'iler ilçe kaymakamını da dövürttüler, dükkanlara saldırdılar.

Ama ne jandarma baskısı ne faşist ve polis terörü halkın faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesini durduramayacaktır. Sivaslı halkı, yükselen anti-faşist mücadele içinde kararlı yerini almış, faşizme karşı direnişçi yiğit bir örneğini göstermiştir.

DEVRİMCİ GAZİ PAŞA HALKI FAŞİSTLERİ KASABALARINDAN KOVALADI

Faşistler dışardan getirdikleri güçlerle Gazi Paşa'da güç gösterisi yapmak istedikler. Kasabada kapalı salon toplantısı yapmak isteyen faşistlere gerekli ders Gazi Paşa'lı devrimciler ve halk tarafından verildi. Faşistlerin bulunduğu yeri basan Gazi Paşa halkı bu toplantının yapılmasına engel oldu. Korkan faşistler, arabalarına binip Alanya'ya doğru kaçtılar. Jandarma'nın faşistleri devrimcilerin ve halkın elinden kurtarma çabaları boşa çıktı. Faşistleri yolda yakalayan Gazi Paşa halkı faşistlerin arabalarını tahrip edip, ellerine geçirdikleri faşistleri dövdüler. Devrimci Gazi Paşa halkının faşistlere verdiği bu ders, Gazi Paşa'da faşistlerin tutunamayacağını göstermiştir.

Kitlelerin aktif mücadelesinin faşistleri yenilgiye uğrattık tek yol olduğu, Gazipaşa halkının bu mücadelede bir kez daha kanıtlanmıştır.

TUZLUÇAYIR HALKI FAŞİSTLERİN MİNÜBÜSÜNÜ YAKTI

Seçim döneminde faşistlerin saldırılarının yoğunlaştığı ve faşizme karşı mücadelesinin yükseldiği günler yaşandı. Faşizmin teşhiri yalnızca propaganda ajtasyon toplantılarıyla sınırlı kalmadı. Faşistlere karşı militan mücadele, onların kanlı saldırılarını geçersiz kılma, onları tecrit etme anlayışıyla sürdürüldü. Bu anlayış, en çarpıcı örnekleriyle Ankara'nın

gecekondu bölgelerinden Tuzluca'yı da da hayata geçirdi.

Tuzluca'yı, Ankara'da anti-faşist potansiyelin en yüksek olduğu semtlerden birisidir. Tuzluca'yı halkı faşistlere tahammül edememesiyle, onlara teslim olmamasıyla, aksine her fırsatta faşistlere gereken derisi genç-yaşlı kız kadın birleşerek vermeleriyle tanınır. İşte, seçim propagandası döneminde "gaflet" içindeki bir MHP minübüsünün Tuzluca'yı dan geçmeye çalışması, yiğit Tuzluca'yı halkının bu tahammülünün bir kez daha kanıtlanmasını sağlamıştır. Gerçekten de MHP'li faşistlerin o anda içinde bulunduğu durum tam da "gaflet" olarak tanımlanabilir. Çünkü faşistlerin Tuzlu-

ca'yı semtine yanaşmaları dahi kendi suçlarından önemli bir olaydır. Faşistler yalnızca kabace vür-kaç taktikine baş vurabilmektedir. MHP minübüsü Tuzluca'yı'a geldiğinde hemen devrimciler ve halk tarafından ablukaya alınmış, militan bir anti-faşist gösteriyle faşistler cezalandırılarak arabaları, flamaları yakılmıştır.

İstanbul TÖB-DER Seçimleri

DEVİRİMCİ Öğretmen hareketinin kitlelerle kaynaşması hızla sürerken, İstanbul şubesinin kongresinde yapıldı. Bu şubenin kongre tarihi tarihinde Haziran ayının ortalarında idi. Fakat dernekçiliği çok iyi bilen, küçük burjuva ayak oyunlarıyla kongre kazanma yollarını yıllardır büyüklüklerinden öğrenmiş olan Birlik Dayanışmacılarının bütün çabalarına rağmen, Devrimci Öğretmen hareketi yine de başarıyla çıkmıştır bu seçimlerden.

Kongre öncesi çalışmalarındaki Devrimci Öğretmenlerin, bütün TÖB-DER üyeleriyle ilişkileri ve kendi siyasetlerinin açıklanması açısından, bazı bölgelerde yetersiz kaldığı gözlemlenir. Devrimci Öğretmen hareketinin TÖB-DER içindeki yeniliği ve tecrübesizliği de göz önünde bulundurulursa, kongre sonuçlarının büyük bir başarı olarak değerlendirilmesi gerekmektedir.

İstanbul Şubesinin iki yıldır yönetiminde bulunan "Birlik Dayanışma" ekibi kitleleri pasifize etmede ve onların mücadelesini selt kuyrukçu bir

tavırla başka demokratik kitle örgütlerinin peşine takmada çok ustaca davranmıştır. Bu politikanın üyeleri açıklanmasını devamlı engellemiş, hiç bir üye toplantısı yapılmadan kongreye giderek hesap veremeyen kaçmıştır. Fakat ö-nümüzdeki dönemde Devrimci Öğretmenler üyelerine yönetimin gerçek yüzünü açıklamada ve kitle çalışmalarını daha tutarlı ve kararlı yürütmeye aktif olarak çalışacaklardır.

Dağıtılan bildiri ve broşürlerden anlaşıldığına göre, seçimlere 19 grup katıldı. Bu gruplar içerisinde "KSD" (Devrimci Demokratik Birlik Grubu) ve yandaşlarıyla yapılan görüşmeler, samimiyet ve tatasız davranışları, kendi güçlerini abartmalarından dolayı, (ki 200'e yakın oyların olduğunu söylüyorlardı) ortak tavır alamamıştır. Fakat kongre sonuçları açık olarak bize şunu göstermiştir: Kimin yalan söylediğini, gücünü abarttığını ve kitlelerden tecrit olduğunu. İstanbul kongresi bu arkadaşlar için iyi bir ders olmuştur; eğer değerlendireyorsa.

Faşist saldırıların, kıyımların, işkencelerin yoğunlaştığı erken seçim öncesi yapılan bu kongre TÖB-DER üye tabanının oylarını almak için sosyalist olduklarını bile söylemekten korkarak, kendilerinin sosyal demokrat olduklarını söyleyen "Birlik Dayanışma"cular, naylon üyelerin desteğiyle seçimleri aldılar. Ama karşılardaki en güçlü ekibin de kimler olduğunu öğrendiler. Devrimci Öğretmenlerin mücadelesi bundan sonra daha bilinci ve kararlı olarak sürecektir. Bütün revizyonistlerin ayak oyunlarına rağmen Devrimci Öğretmen hareketinin kısa dönemdeki görüşmeler, samimiyet ve tatasız davranışları, kendi güçlerini abartmalarından dolayı, (ki 200'e yakın oyların olduğunu söylüyorlardı) ortak tavır alamamıştır. Fakat kongre sonuçları açık olarak bize şunu göstermiştir: Kimin yalan söylediğini, gücünü abarttığını ve kitlelerden tecrit olduğunu. İstanbul kongresi bu arkadaşlar için iyi bir ders olmuştur; eğer değerlendireyorsa.

YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ
KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZİ

KAPİTALİST OLMAYAN YOL: Leninist Devrim Teorisinin inkârı

(Başarılı 7. sayfa)

Ölkelerde siyasal partiler ölü olarak doğduğundan (Hindistan hariç) devlet yönetimini ele alacak kadar güçlü bir burjuva partisi yoktur" diyorlar. Burjuvazi adına siyasal iktidara el koyan ordu (her nasilsiz?) terici oluyor. Daha, bu revizyonistlere "bu bu ülkelerdeki komünist partiler zaten terici kadar etkin bir rol oynayamıyorlar. İktidar cephe tipinde örgütlenen iktidar araçları ise, aşırı derecede karmaşık görevleri çözümlenmek için henüz yeterli kadar zayırlıklı değildir, v.s.. İşte bu ve benzeri görüşler Sovyet revizyonistlerinin tuncacılarını mazur göstermek için ileri sürüldü. Örneğin, yukarıda sözünü ettimiz etkilerle işaret eden İskenderov, bunların "ordunun kalkınma yolundaki bir çok ülkede, belli ölçüde, toplumun en iyi örgütlenmiş güç olarak neden siyasal olayların göbeğinde bulunduğunu" açıklar diyor. (a.g.e.s.237-8)

Görüldüğü gibi Sovyet ideoloğlarının bu açıklamaları yalnızca, onların proletaryanın bağımsızlık siyasetinden dolayı siyasetimizin toplumsal devrimlerinden ne kadar uzak olduklarını ortaya koyuyor. Ördü, onların değerlendirmesinde bir "vuru-

rucu güçtür". Siyasal iktidar mücadelesinde ordu içinde demokratik ve tutucu güçlerin çatışmasının sırasında "sınıf mücadelesi" bitmektedir. Önemli olan da bu mücadelede birincilerin galip çıkmasıdır. Sovyetler Birliğine yakın burjuva hükümetler nasıl "halktan yana" diye lanse ediliyorsa, bu sol cuntalar da, devrimci demokratik diktatörlükler diye tanımlanıyordular. İşte Modern Revizyonistlerin Kapitalist Olmayan Yolunun dinamik gücü bu yolu askeri darbelerle aşan "İllici" ordulardır. Emekçi sınıfların iktidar mücadelesi değil...

SONUÇ

MODERN REVİZYONİSTLERİN KAPİTALİST OLMAYAN YOL TEZİ, EZİLEN HALKLARA KURTULUŞ DEĞİL TESLİMİYET ÖNERİYOR...

Revizyonistlerin önerdiği şekilliye Kapitalist Olmayan Yol geri bırakılmış ülkelerde burjuvazinin şu ya da bu kılığın emekçi halklar üzerindeki diktatörlüğünün desteklenmesidir.

Bu yazımızda anlattığımız gibi, modern revizyonistler, emperyalizmin baskı ve sömürsü altındaki geri bıraktırılmış ülkelerde önde emperyalizme karşı olmayan ama görünüşte karşı olan hareketlere umut bağlıyor ve böyle iktidarların bulunduğu ülkelerin Kapitalist Olmayan Yol'dan sosyalizme geçeceğini iddia ediyorlar. Misur, Irak, Suriye, Sudan, Gana, v.b. ülkeler için bu tez ileri sürülmüştür.

Misur uzun yıllardır Sovyet yardımı alınırken, ülkede emperyalizmle içiçe geçen sedit sınıflar giderek güçlenmiştir. Enver Sadat bugün ABD emperyalizmiyi ittifakına açıkça sergilemektedir. Bu ülkede emekçi halk yığınları ve komünistler üzerinde yoğun bir baskı uygulanmaktadır.

Irak, Kürdistan, konusundaki tavryla sosyalizm bir yana, demokrasiden ne kadar uzak olduğunu göstermektedir.

Suriye, Filistinlilere karşı çövenist ve ilhakçı tavryla ve ABD emperyalizminin dümen suyunda gidisiyle ortadadır.

Sovyetler Birliği'nin desteğini uzun süre alan Sudan ise kısa bir süre önce, aniden tavır değiştirmiştir. Sudan yöneticileri Çin Halk Cumhuriyetine papıkları ziyarette, "iki süper devlete" karşı olduklarını açıklarken (Sudan'ın ve Çin'e daha önce de Misur'ın ABD'ye yamanması zor olmadı. SSCB ve Çin, bu ülkeleri aynı şekilde ele almaktadırlar. SSCB'nin "kapitalist olmayan yolcuları" ile Çin'in "Üçüncü Dünya"ları aynı ülkelerdir.)

Sonuç olarak, modern revizyonistlerin bu tezlerinin yalnızca teorik yarılgar olmadığı ortadadır. Bu tezler bizzat sosyal pratik tarafından çürütülmüştür. Sovyetler Birliğinin bu yanlış tespitleri, onun içinde bulunduğu milliyetçi-revizyonist bir sapmanın ürünüdür. Sovyetler Birliği dünyayı devrimle değiştirmeyi değil, dünyadaki güçler dengisini korumayı amaçlamaktadır. Marksizm Leninizm bize modern revizyonistlerin önerdiklerinin ve yapıklarının tersine, bugün dünya devrimci hareketini geliştiren güncel tek tek ülkelerde proletarya önderliğinde verilen halk kurtuluş savaşları olduğunu göstermektedir.

OKUYUCU MEKTUPLARI

Uşak şeker fabrikası işçileri sendika ağalarını alaşağı edecek!

Devrimci Yol Dergisine,

Bizler Uşak Şeker Fabrikasında çalışan işçiler olarak, üzerimizdeki baskıları derginiz aracılığıyla (üm halkımıza açıklamak istiyoruz. Her yerde olduğu gibi, Uşak Şeker Fabrikasında da işverenin ve işveren yanlısı sarı sendikaların işbirliği ile işçiler üzerindeki baskı yoğunlaşıyor. Devrimci işçiler ya işten atılıyor ya da başka yerlere sürgün ediliyor, işçilere sömürsün ne olduğunu, ülkedeki baskı ve terörün nedenlerini anlatan, kurtuluş yolunun devrim olduğunu söyleyen devrimci işçiler baskılarla sindirilmeye çalışılıyor.

Uşak Şeker Fabrikasındaki sarı sendika Şeker-İş'in başkanı İsmail Perdebaşı, Uşak Yem Sanayii hissedarı ve Murat 124, 131 otomobillerinin bayii olan bir patrondur. Sendika başkanı Şeker Fabrikasında Meydan Amirliği yaptığı halde fabrika müdüründen daha etkindir. Fabrika müdürü sendika başkanının kuklası ve yaptığı yolsuzlukların ortağıdır.

Sendika başkanı, kendi özel işleri için işçilerin yardımlaşma sandiğinin parasını kullanmakta, toplu sözleşmeden doğan bazı haklarını

gaspetmektedir. İşçilerden zorla toplanan paranın nereye gittiği belirsizdir.

Son olarakta sendika seçimlerinin yaklaştığı sırada işçilerin güvenini kazanmış olan 3 devrimci işçi arkadaş sürgün edilmiştir. Bu sürgünün amacı yakında yapılacak sendika seçimleri sonunda, yolsuzluklarını sürdürmek ve işverenin istekleri doğrultusunda sendikayı yönetmek sevdesinde olan sarı sendika ağalarının tekrar yönetimde kalmasıdır.

Ama bütün bunlar Uşak Şeker Fabrikası işçilerinin sömürü düzenine karşı olan mücadelesini durduramayacak, aksine hızlandıracaktır.

ÜRETEN BİZİZ, YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ

DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

UŞAK ŞEKER FABRİKASI İŞÇİLERİ, BİZLER, BÜTÜN BASKILARA RAĞMEN SENDİKAL DEMOKRASİ MÜCADELEMİZİ SÜRDÜRECEĞİZ.

Uşak Şeker Fabrikasından Bir Grup İşçi

Ankara Kadınlar Derneği açıldı

Ülkemizde emperyalizme ve faşizme karşı verilen kavgaya devrimci ilerici yurtsever kadınların da omuz vermesini sağlamak için mücadele veren AKD: 14.3.1977 tarihinde demokratik örgütleri kapatmayı kendine görev edinen Ankara Valisince 3 ay kapatılmıştı. Bu kapatma kararı "Faşizmin maşası ülkü ocakları kapatılmadık" kampanyasının yoğunlaştığı, dernek çalışmalarının geniş halk yığınları içinde benimsendiği, destek gördüğü günlere rastlar.

Evlât acısının bağı vankı anılarından, pahallıktan belâ külmüş emekçi kadınlardan güç alan AKD'nin kapatılmasının amacı emekçi kadınların faşizme karşı mücadelede her gün daha kararlı ve daha örgütlü yer almalarını engellemektir.

AKD: 9 Haziran'da Danıştay tarafından alınan yürütmeyi durdurma kararı ile açılmıştı.

Bugüne kadar olduğu gibi, Evlât acısının faşizm yok olma dan son bulmayacağına bilincinde olarak, bundan sonra da:

-Anti-emperyalist, Anti-faşist mücadelede

-Faşizmin maşası ülkü ocaklarının kapatılması yolunda

-Tüm çalışan kadınların kreş, sağlık, sosyal hizmetlerle ilgili sorunlarının çözümü için.

Mücadelemiz kurtuluşu kadar kadın, erkek omuz omuza devam edecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM EVLÂT ACISI FAŞİZM YOK OLUNCA SON BULACAKTIR.

FAŞİZMİN MAŞASI ÜLKÜ OCAKLARININ KAPATILMASI İÇİN OMUZ OMUZA MÜCADELE EDELİM.

Karadeniz Ereğlisi

Polisler 16 haziran 1977 günü Ereğli Halk Kültür Derneğini bastı. Dernekte bulunan Devrimci Yol ve Devrimci Gençlik dergilerine kitap ve afişlere el kondu. Dernekte bulunan üye aidat fişleri ve dernek evrakları polis tarafından götürüldü. O sırada dernekte bulunan iki devrimci de gözaltına alındı ve haklarında dava açıldı.

Faşist baskılar daha sonra da devam etti. Gece olduğunda 20-25 kişilik bir faşist grup Yabancı Diller Yüksek Okuluna saldırdı. Faşistler çevredeki devrimciler ve okul öğrencilerini tarafından kovdular. Bunun üzerine polis, devrimcilere ve öğrencilere saldırdı. Ertesi gün ise Halk Kültür Derneği 3 aylık bir süre için kapatıldı. Faşist baskıları ve kapatma kararını protesto etmek için devrimciler bir miting düzenlediler.

Mitingden bir gün sonra, faşistler sabah boyunda toplanıp ilericilere ve halka saldırdılar. Bu saldırı üzerine devrimciler, tüm ilerici-demokratlarla birleşip, faşistlere karşı koydular. Çıkan çatışmada bir çok faşist dövüldü, yaralandı. Şehide, devrimcilerin önderliğinde anti-faşist gösteriler devam ederken, polis saldırıya geçti.

Faşistlerin ve polislerin halka ve devrimcilere karşı sürdürdükleri saldırılar Ereğli halkının mücadelesini durduramayacaktır.

DEVRİMCİ YOL'DAN MEKTUP

ERKEN seçimler yapıldı. DEVRİMCİ YOL daha evvelki sayılarında seçimin arkane alınmasının nedenlerini açıkladı. Ve devrimci siyasetin ne olması gerektiğini ortaya koydu. Seçimler sonrası durum, bu tespitlerin doğruluğunun hayatın kendisi tarafından onaylanmasından başka bir şey olmadı. DEVRİMCİ YOL'un seçimler siyasetinin tavrızlık, belirsizlik olduğunu leri süren görüşler, seçimler sonrasıdaki gelişmeler karşısında burjuvazinin şu veya bu kanadını destekleme siyasetlerinin işçi sınıfının bağımsız siyaseti olmasaydı gerçeğini bir kez daha anlamak zorunda kaldılar. DEVRİMCİ YOL seçimler siyasetinin bir uzantısı olarak yurt çapında dağıtılan bir ÖZEL SAYI yayımlayarak, emekçi kitlelere doğru devrimci yolun ne olduğunu anlatmaya çalıştı.

Bu arada DEVRİMCİ YOL, Madeni Eyya Sanayicileri Sendikası (MESS) na karşı grevci maden işçilerinin mücadelesini destekleyen ve bu mücadelenin devrimci bir anlayışla nasıl ele alınması gerektiğini açıklayan ikinci bir ÖZEL SAYI daha yayınladı.

DEVRİMCİ YOL'un bu dördüncü sayısında geçen sayıya ortaya konulan modern revizyonizmin dünya tabiiyetinin bir uzantısı olan devrim anlayışları, kapitalist olmayan yolun bir eleştirisi yer almaktadır.

Bu arada DEVRİMCİ YOL'a Anadolu'nun bir çok yerinden bir takım sorular ve eleştiriler gelmeye başlamıştır. Eleştirilerden yararlanılmaktayız.Yalnız bazı arkadaşlar yöneticileri sorulara deride bir kaç sayfalık cevap bölümleri ayrılmamasını istemektedirler. Derginin yayın programında bu sorulara gereğince yer ayırmaya çalışacağız. Fakat, her soruya bu kadar yer ayırmamızın olanaksızlığını arkadaşlarımız anlayışla karşılayacaklarına inanıyoruz. Bazı arkadaşların adreslerini yazmamaları, onlara özel cevaplar yazmamızın olanaklarını ortadan kaldırdı. Haber, yorum, eleştiri, yazı ve sorularınızı beklediğimiz tekrar hatırlatmakta yarar görüyoruz.

Devrimci selamlar...

DEVRİMCİ YOL

Nazilli Öğretmen Lisesi'nden

NAZILLI Öğretmen Lisesinde faşist baskılar devam ediyor.

Tüm yurdumuzda devrimci kitleler ve halkımız üzerindeki faşist baskıların yoğunlaştığı bir dönemde yaşıyoruz. Bu baskıların bir parçası da Nazilli Öğretmen Lisesindeki devrimci öğrencilere uygulanmaktadır. Okulumuzdaki kararlı devrimci mücadeleyi kırmak ve sindirebilmek için oligarşinin resmi, sivil köpekleri tarafından çeşitli oyunlar tezgahlanmaktadır. Faşist idare ve faşist öğrencilerle işbirliği halinde baskı ve terör havası estirilmektedir.

Okulun yatakhanesinde MHP ve Ülkü Ocaklarının sloganlarıyla bir parti binasına çevrilmiştir. Duvarlarda, milli devlet güçlü iktidar, bozkurtlar

ölmez, başbuğ Türkeç ve buna benzer MHP yanlısı sloganlarla doldurulmuştur. Devrimci öğrenciler gece yarısı faşist milliler tarafından uyukdan kaldırılıp, işkence edilmekte, dövülmekte ve ölümle tehdit edilmektedirler. Devrimci öğrenciler yatakhane alınmamaktadır.

Bizlerin ve halkımız üzerinde oynanan oyunlar, baskı ve terör biz gençliğin ve halkımızın yükselen mücadelesini durduramayacaktır.

KAHROLSUN FAŞİZM!.. FAŞİST-POLİS İDARE-İŞBİRLİĞİNE SON!.. DEMOKRATİK LİSE KAVGAMIZDA İLERİ!.. OLİGARŞİNİN EĞİTİM DÜZENİNİ YIKACAGIZ!..

Nazilli Öğretmen Lisesi Devrimci Öğrencileri

Konya cezaevinde faşist baskılara son!

Halkımıza,

Biz Konya cezaevinde bulunan tutuklu ve hükümlüler olarak ertbas edilen bir gerçeği açıklamak istiyoruz.

Bizler, hakim sınıflar ittifakı oligarşinin oyunu ile suçlu damgası vurulan bizler Vatan Gazetesinin açmış olduğu "1977'yi Özgürlük yılı yapalım" kampanyasına katılım ve aramızda imza toplamıştık.

Ama oligarşinin uşaklığını yapmaktan gurur duyan Konya Cezaevi müdürü ve infaz savcısı kişileri bizim aramızda topladığımız imzaları göndermemizi engellediler.

Bizim en doğal hakkımız olan "1977'yi Özgürlük yılı yapalım"

kampanyasına katılmamıza engel olan sarmaya uşaklarını halkımıza şikayet ediyor ve bu kişiler hakkında yetkili makamları gerektiren işlemleri yapmaya davet ediyoruz.

Ayrıca Çocuk İslah evindeki tutuklu ve hükümlülerin üzerindeki gardiyan baskısını da gündetle protesto ediyor ve gereken işlemleri derhal yapılmasını bekliyoruz.

Oligarşinin, sermaye çevrelerinin suçlu damgasını vurduğu bizlere oynanan bu alçakça oyunları halkımıza bildirmeyi bir görev biliyoruz.

KAHROLSUN OLİGARŞİ

Konya Ceza ve İslah evi Tutuklu ve Hükümlüleri

Uşak Alfaklar köyü devrimcileri, köylerini faşistlerden temizlediler

Bizler Alfaklar köyü devrimci gençliği olarak, gerici emperyalizme karşı gelen yoksul köylü çocukları ve gençleriyiz. Bizler de Alfaklar köyünün devrimci gençleri olarak faşizme karşı omuz omuza mücadelemizi sürdürüyoruz, sürdürüreceğiz. Önceleri bizim köyümüzde Devrimci Gençlik diye birşey yoktu. Birkaç tane faşist köpek vardı. Bunlar da bizim köyümüzün gençlerini kandırıp kendilerine döndürmek isteyince, iki arkadaş biz de köye karşı seminer verdik. Ayrıca düzen kurmaya başladık ve köye halkı açmaya çalıştık ve çıktık. Bu açığımız halk evinde gençlere Devrimci Yol'un 1 ve 2. sayılarını dağıtıp okuttuk. Çeşitli kitaplar

okuttuk ve doğru ve iyi bir yolu seçtiler. Şimdi köyümüzde faşist köpek diye birşey yok. Tüm yoksul halk olarak ve tüm devrimci gençlik olarak faşizme oligarşiye ve emperyalizme karşı mücadelemizi iyi bir şekilde sürdürüyoruz. Alfaklar köyünün tüm devrimci gençlikten olduğuna sizlere duyuruyoruz.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN ALFAKLAR KOYU HALKININ MÜCADELESİ KAHROLSUN EMPERYALİZM TEK YOL DEVRİM

ALFAKLAR KOYU DEVRİMCİLERİ KARAHALLI/USAK

DEVRİMCİ YOL

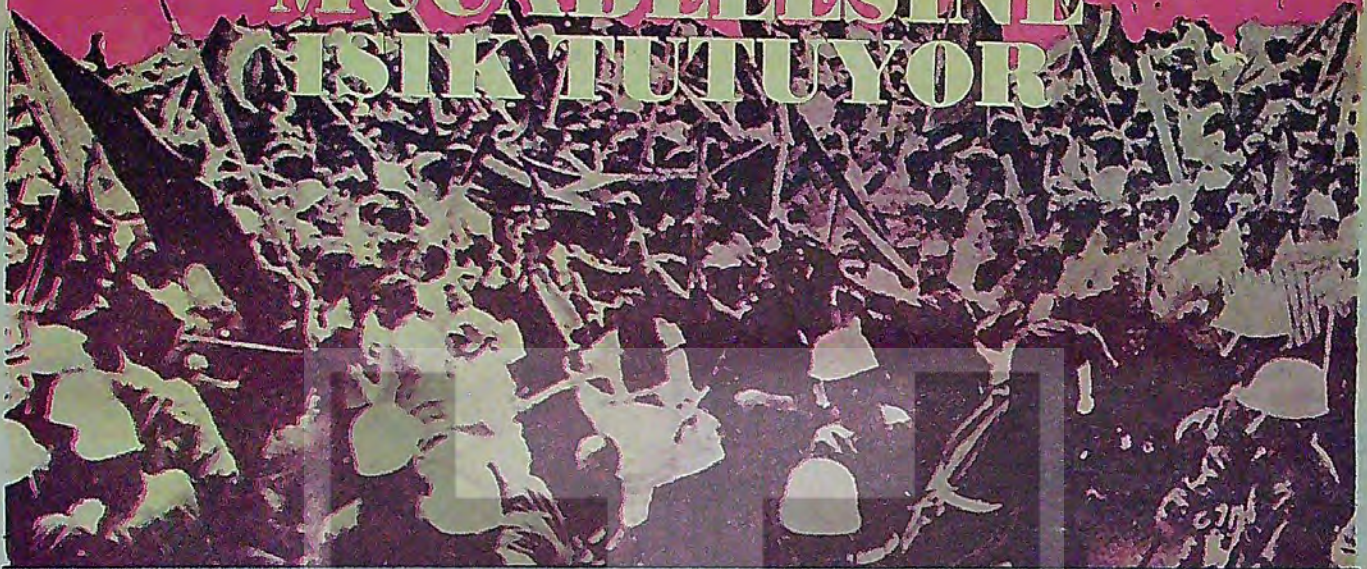
15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi:
Mehmet YAZICI
Sorumlu Müdür:
Yaşatmak ARSLAN
Yönetim Yeri:
Hasan Ali Yücel Cad. 39/D
Incesu/ANKARA
Yazışma Adresi:
P.K. 383 Kızılay/ANKARA

Dağıtım	ABONE KOŞULLARI
EMEK-DA: Ankara; Ihlamur Sok. 8/10 Kızılay, İstanbul	Yurt İçi: 6 aylık 40 TL
Himayevi Etilal Sok. 6/21 Çagaloğlu, İzmir; Ahmetağa Mah. 857. Sok. No: 3/D	Yurt Dışı: 6 aylık 100 TL
Salihaga İshani Oda No: 228	Yıllık: 180 TL
Baskı-Dizgi	Abone Olmak İçin MEHMET YAZICI adına Posta Çeki No: 104620 ye Para Yatırılması Yeterlidir...
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri Rüzgâr/Ülüz-ANKARA	

ŞANLI 15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNE ÇİŞİK TUTUYOR

15-16 HAZİRAN 1970'de ülkemiz işçi sınıfı mücadelesinin en önemli olaylarından birini yaşadı. Özellikle İstanbul'da 100 bini aşkın işçi kitlesi ülkemizi derinden sarsan eylemleri gerçekleştirdiler.

O tarihlerde, AP iktidarı gittikçe gelişip, güçlenen işçi sınıfının ekonomik-demokratik platformdaki, sendikal mücadelesini kontrol altına alıp, gelişmesini durdurabilmek için sendika seçme özgürlüğü ve toplu sözleşme, grev haklarını kısıtlayıcı yönde yasa değişikliklerine başvurmuştu. 274-275 sayılı yasalardaki değişiklikler girişimi ülkemizdeki demokratik kesimlerin tepkilerine rağmen durmadı.

Ülkemizin işçi hareketi tarihi içindeki bu büyük olay bu yüzden doğdu.

15 haziranda İstanbul ve İzmit bölgelerindeki fabrikalarda çalışan 10 binlerce işçi

mücadele bayraklarını açarak, işlerini bırakarak, sokaklara çıktılar. İstanbul'un çeşitli bölgelerinde biriken on binlerce işçi şehir merkezine doğru coşkun bir sel gibi aktı. Siyasi bir önderlik ve yöneticilikten yoksun işçiler DEV-GENÇ militanları ile omuz omuza polis ve asker barikatlarının üzerine korkusuzca yürüdüler. Kadın işçiler cesaretle mücadelelerin en önüne atıldı. Çeşitli yönlerden yürüyüşe geçen işçilerin birleşmesini önlemek için kurulan barikatlar yetmedi. Köprü açıldı, vapur seferleri durduruldu. Polis ve asker ateş açtı. Yaşar Yıldırım, Abdurrahman Bozkurt ve Mustafa Baylan öldüler. İşçiler polis barakalarına, Türk-İş binasına saldırdı. Kadıköy kaymakamlık binası yakıldı.

15-16 haziran direnişi oligarşiyi dehşete düşürdü. Mücadele sıkıyönetimle bastırıldı.

Jandarma birlikleri fabrikaları kontrol altına aldı. Yüzlerce işçi tutuklandı ve işlerinden atıldı. Bir çok DEV - GENÇ militanı hakkında tutuklama kararı çıkarıldı. Direnişi sürdürmek isteyen işçiler zorla işbaşı yaptırıldı. 2000'e yakın işçi işlerinden çıkarıldı.

İşçi sınıfının şanlı direnişi bir yandan da bürokratik sendika yöneticilerini de korkuttu. Direnişi durdurmak için demerler verdiler. Devrimcileri suçlayan konuşmalar yaptılar.

Büyük direnişin bir sonucu olarak, AP iktidarının tasarladığı yasa değişiklikleri gerçekleştirilemedi. Ama, asıl önemlisi bu direniş ülkemizdeki işçi hareketi açısından çok önemli bir gelişmeyi vurguladı. 15-16 haziranın şanlı direniş ve mücadele geleneği şimdi burjuvazinin karşısında korkulu bir düş olarak duruyor. İşçi sınıfı ve emekçi halkın ise kurtuluş mücadelesinin yolunu aydınlatan bir ışık...

15-16 HAZİRAN MÜCADELESİNİN DERSLERİ

SINIF mücadelesi tarihinde öyle olaylar vardır ki, bu olaylar onun meydana geliş biçimine ilişkin olan, mücadele dersleri çerçevesindeki doğrudan sonuçları yanında ve ondan nisbeten bağımsız olarak devrimci hareketin, sınıf mücadelesinin gelişimini etkileyen önemde tarih dersleri aşırılar ve bazen bir toplumun nesnel gelişiminin bir sonucu olarak ortaya çıkan dönüştürme noktalarını vurgularlar. 15-16 haziran direnişi de böyle geniş bir perspektif içinde ele alınması gereken bir olaydır.

Ülkemizde 1960'lara gelinceye kadar Türkiye toplumunu sarsabilecek önemde işçi hareketlerinin oluşmadığını söylemek mümkündür. Güçlü bir işçi sınıfı hareketinin gelişme-yişinin nesnel plandaki bir nedeni şüphesiz ki ülkemizde kapitalizmin gelişiminin bir sonucu olarak sanayi proletaryasının önemli bir niceliğe ulaşmaması bulunmasıdır. Belki biraz da bu nedenle ihtilalci bir doğrultusu olmayan sol hareket, uzun yıllar emekçi sınıflardan kopuk bir aydınlar hareketi niteliğini koruyabilmiştir.

1960'lara gelindiğinde ise kapitalizm yukarıdan aşağı bir biçimde de olsa belirli bir gelişme göstermiş, buna paralel olarak sanayi proleter-

yaşının büyümesi de küçümsenemeyecek bir niceliğe ulaşmıştır.

1960'lar sonrasında, ortaya çıkan sınırlı demokratik ortamda, Marksist klasikler yabancı dil bilen bir azınlığın tekelinden nisbeten çıkarken gene küçük burjuva bir sınıf temelinde de olsa sol hareketin ihtilalci bir doğrultuda geliştiği gözlenir.

Bütün bunların bir sonucu olarak sınıf mücadelesi giderek keskinleşmeye başladı. Devrimci gençliğin mücadelesi DEV-GENÇ hareketiyle ıleri boyutlara ulaştı. Köylü hareketleri alabildiğine gelişip yaygınlaştı. Önceleri kapitalist ilişkilerin girilmesiyle gelişen ulaşımın ve iç pazarın sonucu olarak tarım ürünlerinde fiyat artışları ve ücretlerdeki yükselme belirtisi kırsal alanlarda bir refah eğilimi görüntüsü yaratıyordu. Ne var ki, bu gelişme kısa süre içinde tersi bir eğilimin, sınıf mücadelesinin, keskinleşip, yükselmesinin nesnel koşullarını da zorunlu olarak yaratıyordu. Çiz tekeli burjuvazi tekelleşme ve büyüme talebinin zorunlu bir sonucu olarak zaten emperyalist sömürü altında bulunan yığınları insafsız ve ağır bir soygun ve çifte sömürü altında tutmak duru-

mundaydı. DEV-GENÇ militanları ile ilişkilere girebilen köylülerin uyanışı, ülkemizi baştan başa kaplayan yoksul ve topraksız köylülerin ve küçük üreticilerin eylemlerini getirdi. Sayısız miting, yürüyüş ve toprak işgalleri Türkiye toplumunu derinden sarsan birikimler yarattı.

15-16 haziran böyle bir gelişme içinde ve bu gelişmenin belki de en önemli yanını vurgulayan bir eylem olarak ortaya çıktı. Gelişen ve artık önemli bir niteliğe ulaşan sanayi proletaryası sendikal haklarına ilişkin bir kısıtlama eylemi karşısında adeta patladı. Ve işlerini bırakıp, sokaklara fırlayan işçiler üç adımda devletin sınırına vardı dayandı... O güne kadar egemen sınıf küklerinden şu veya bu kanadının destekçisi olma hakim özelliğini koruyan "sol" hareketi bir kere daha şaşkın bir hale soktu; sıkıyönetim ilan edildi, işçiler tutuklandı, fabrika kapılarını askerler tuttu ; sıkıyönetimin (yani devletin) tarafsızlığını talebetmekten başka vâpâcak bir şeyi olmayanları bir şaşkınlığın içinde bırakan bir patlama oldu.

Fvet, işçiler siyasi bilincinden yoksun bir şekilde, kendiliğinden de olsa ayağa kalkmışlar ve karşıla-

ma kaçınılmaz olarak askeri, polisi ve sıkıyönetimiyle devleti bulmuşlardır. Ve solun, o günkü örgütlenmesiyle mücadele anlayışı ve genel siyasi çizgisi ile yapacak başka bir şeyi yoktur: 15 - 16 haziran gerçekte 1970'lere gelirken, keskinleşen sınıf mücadelesinin, ülkemiz solunun geleneksel özellikleri ile olan çelişkisini, işçilerin kendiliğinden nitelikli bir patlaması ile vurgulanmasından başka bir şey değildir. Devlet içinde, devletle beraber, devletin icazet sınırları çerçevesinde (gerçekte ona karşı bir öz taşıması gereken) bir mücadele yürütmeye çalışmanın taşıdığı, solun talihsiz çelişkisi...

Ve bir bakıma bu vurgulamaya ülkemizdeki devrimci hareketin gelişim yönünü etkileyen bir öneme de sahiptir.

Devrimci gençlik hareketleri, köylü hareketleri ve 15-16 haziranda doruğuna ulaşan işçi hareketleri, ülkemizdeki nesnel gelişmelerin bir ürünü olarak ortaya çıkan sınıf mücadelesinin keskinleşmesinin sonucu sol hareketin geleneksel sağ çizgisinin temellerini parçalamış ve Devrimci Hareketin gelişebilmesi için sağlıklı bir zemin yaratmıştı. 1971'lerin genç DEVRİMCİ HAREKETİ bu platformun üzerinde yükselmiştir.